6

rozsévač rozsievač

jún/červen
2018
ročník 87

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

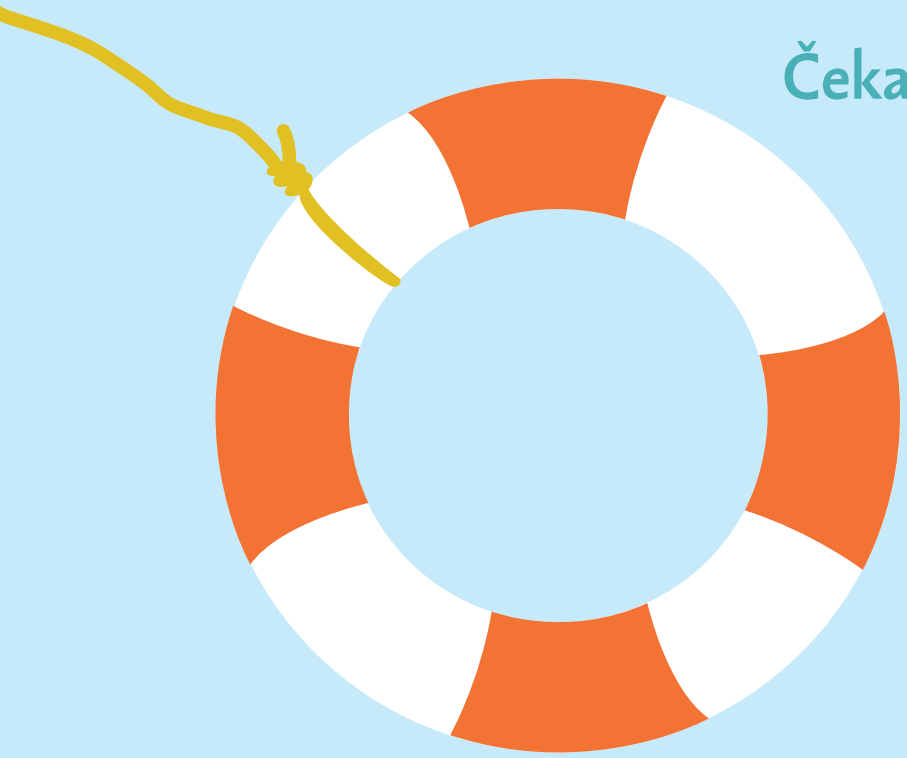

Čekají, až se otevřou dveře

Lebo nám nedal Boh ducha bojazlivosti

Martin Luther King

EVANGELIZACE, ZAMĚŘENÁ NA POTŘEBY

„Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření“ (Mk 16, 15).

Nasleduj!

V dňoch 16. – 18. marca 2018 sa konala v Banskej Bystrici konferencia mládeže BJB z Čiech, Moravy a Slovenska. Heslom konferencie bola výzva: Nasleduj! V niektorých zboroch je zvykom, že účastníci konferencie sa podelia o zážitky a skúsenosti v rámci bohoslužieb. Niečo podobné ponúkame aj v našom Rozsievači, či už ako informáciu, čo sa tam dialo, alebo ako inšpiráciu pre účasť na budúcoročnom stretnutí mládeže. Pre tých, ktorí majú už mládežnícke roky za sebou, to môže byť modlitebný predmet za vieru ďalšej generácie.

BRNO

Konference miluju. Už roky. Jsou nejen místem, kde se člověku otvírají úplně nové duchovní obzory a dobrodružství, ale také připomenutí těch neochvějných pravd, které jsou někdy tak neochvějné, že je zapomínám žít, a ty si připomínat, je v dnešní době potřeba jako sůl. Nebo ještě víc. A je velkým bonusem, že se to často děje nejen slovem z jeviště, ale i tím, jak to slovo, tedy Slovo, mění srdce bratrů a sester. *(V.N.)*

Konference jsem vždycky vnímal jako příležitost dobít si „duchovní baterky", ale jestli je něco, v čem jsem se díky vyučování tento rok utvrdil, tak je to lekce, že není možné, abychom žili z roku na rok, z křesťanské akce na křesťanskou akci. Dokonce ani z neděle na neděli, než načerpáme ve sboru od kazatele či dalších sourozenců v Kristu. Jde o připomenutí, že mě Pán Ježíš Kristus volá každé ráno, že mám jít a následovat Jej výšinami i dolinami života. Přes všechny pády, mě velmi povzbudil. Namísto rychlých slibů k věrnosti, které potom po selhání mohou vést k tomu, co potkalo apoštola Petra, když zapřel Krista, potřebujeme uznat svou závislost na Duchu svatém a Jeho vedení, abychom obstáli ve víře. *(T.I.)*

Na konferenci „Nasleduj" jsem se moc těšil, hlavně kvůli tomu, že s námi jeli někteří mládežníci, kteří ještě nikdy na konferenci nebyli. Sám musím říct, že mě konference nadchla jednak kvůli celkové atmosféře, která byla zaměřená na Boha (ať už v uctívání, rozhovorech, modlitbách, prostě všem), ale také kvůli společenství s ostatními mládežemi. Nejvíc mě ale oslovily hlavní programy, ve kterých šli řečníci opravdu na dřeň a ukázali nám, za kým máme jít, proč Jej máme následovat a co to stojí. Největší inspirací pro mě bylo to, jak skupina bratří a sester ze Slovenska sdílela svoji vizi a touhu založit sbor v jednom malém městě na Slovensku. Věřím, že Pán nás jako mladou generaci volá k podobným odvážným a velkým krokům, a věřím, že tato konference k takovému následování Ježíše mnoho z nás vedla a povede. *(T. K.)*

Na konferencie mládeže chodím už roky a vždy sa na ne veľmi teším. Tohtoročná konferencia bola pre mňa časom, keď som nielen prijala veľa povzbudení a napomenutí cez kázané slovo a seminár, ale aj časom, keď som nanovo mohla prežiť, aké je skvelé, že máme jedni druhých a môžeme spoločne, Česi aj Slováci, tráviť čas na modlitbách a pri uctievaní. Prežívať spolu, ale hlavne v Božej prítomnosti to, ako nás On sám premieňa a víťazí v našich životoch. *(M.Č.)*

BRATISLAVA

Na konferenciu som nešiel s veľkými očakávaniami. Chvíľu som mal pocit, že tam idem zo zvyku alebo zotrvačnosti. Možno práve vďaka tomu bola pre mňa táto konferencia oslovujúca a nakoniec som bol veľmi rád, že som sa jej zúčastnil. Témou konferencie bolo nasledovanie, nasledovanie Pána Ježiša. Ak ho chceme nasledovať, musíme sa Mu celkom odovzdať. Pre nás mladých to môže byť ťažké, ale som si istý, že náročné je to v každom veku. Som vďačný aj za to, že boli pozvaní aj mladí z Čiech.

Ešte v piatok ráno nebolo isté, či na konferenciu pôjdem, takže som nestihla mať žiadne očakávania. Nakoniec som sa tam ocitla a opäť som prežila super víkend. Bolo úžasné byť s ľuďmi, ktorí sú mi veľmi blízki skrze vieru v nášho Boha a s ktorými som mohla zažiť požehnané chvíle. O to ťažší bol návrat domov.

Konferencia je pre mňa miestom, kde môžem spoločne so svojimi priateľmi z mládeže tráviť čas nielen zábavou, ale najmä rásť duchovne. Témou tohtoročnej konferencie bolo nasledovanie. Rečníci poňali túto tému naozaj dobre a myslím, že nielen ja, ale aj mnohí iní sme odchádzali obohatení.

Na konferencii som bola prvýkrát. Pôvodne som tam nechcela ísť, ale nakoniec som bola rada, že som tam bola. Bolo to veľmi obohacujúce. Hlavná téma konferencie bola veľmi aktuálna, a preto si myslím, že ľudia, ktorí si vypočuli jednotlivé referáty, si z nich mnoho zobrali a budú vedieť nasledovanie Krista aplikovať vo svojom živote.

Na konferencii sa mi páčila celá téma „Nasleduj". Hlavná myšlienka pre mňa bola veľmi zaujímavá. Bohu často predkladáme svoje sny

(Pokračovanie textu na strane 4)

Obsah

Nasleduj.....2
Služba založená na potrebách.....3
Cílevědomá evangelizace.....4
Nechceš?.....5
Čekají, až otevřou dveře.....6
Campfest.....7
Bůh tě zná
Otče, odpusť im.....8
Když ten zlý útočí
Boží milost je úžasný dar.....9
Velebit budu Hospodina v každém čase
Martin Luther King.....10
Kazateľ Billy Graham.....11
Za Billy Grahamem
Ohlédnutí za životem známého evangelisty
Cožpak může žena zapomenout.....12
Tři skutečnosti týkající se nebes.....13
Rukavičky aneb nikdo není nenahraditelný!
Skupina SEDEM.....14
Lebo nám nedal Boh ducha bojazlivosti.....15
Modlitby ve víře
Navigácia.....16
Spomienka
Sestra Libuše Zhorná odešla k Pánovi.....17
Výzva a redakčné oznamy
Štrikující anděl
Nová kniha.....18
Inzercia a ponuka
Za sestrou Evou Titěrovou
Eva Titěrová.....19
Ludmila Hallerová: Naše jedinečnost.....20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predseda Redakčnej rady: Ján Szőllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová, E. Pribulová, L. Podobná
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, I. Kultová , L. Miklošová, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 14,50 € na rok (cena jedného výtlačku 1,45 €) + poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 3,-€ za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok
Odberatelia v ČR: Předplatné 370 Kč (cena jednoho výtisku 37,-Kč) +poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zlavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 37,- Kč + 252,- poštovné za kus a rok.
Zahraniční odberatelia: predplatné 14,50 €, poštovné 29 €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 6/2018: 12. 5. 2018
Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92
Pozn.: Nie všetky uverejnené články vyjadrujú názor redakcie.

Lýdia Podobná

„Lebo som bol hladný a dali ste mi jesť, bol som smädný a dali ste mi piť, prišiel som ako cudzinec a prichýlili ste ma, bol som nahý a priodeli ste ma, bol som chorý a navštívili ste ma, bol som vo väzení a prišli ste za mnou. Vtedy mu povedia spravodliví: Pane, kedy sme ťa videli hladného a nakŕmili sme ťa, alebo smädného a dali sme ti piť? Kedy sme ťa videli ako cudzinca a prichýlili sme ťa, alebo nahého a priodeli sme ťa? Kedy sme ťa videli chorého alebo vo väzení a prišli sme za tebou? Kráľ im odpovie: Amen, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili“ (Matúš 25, 35–40).
Potreby človeka sú prejavom života. Každý, kto žije, má potreby.
Malé deti bez pomoci iného človeka nevedia svoje potreby naplniť, sú odkázané na iných. Zdalo by sa, že vekom človek akoby strácal potreby. Alebo ak aj nestráca, svoje potreby si vie zabezpečiť sám.
Nie je to však pravda. Je isté, že najesť a obliecť sa človek naučí sám, na to pomoc iného nepotrebuje. No v živote človeka sa vyskytuje oveľa viac a oveľa dôležitejších potrieb.

Služba založená na potrebách

Okrem telesných – základných – potrieb človek totiž má duševné i duchovné potreby. Duševné potreby vieme zabezpečiť jeden druhému – potrebu lásky, potrebu prijatia, potrebu bezpečia. Mnohí však zabúdame na to, že každý človek má aj duchovné potreby. Sú isté potreby, ktoré vie naplniť iba Boh, náš Stvoriteľ.
Len potom sa človek stáva úplným.
Z tejto potreby vyplýva napríklad aj potreba odpustenia.
Tiež potreba bezpodmienečného prijatia je v skutočnosti duchovnou potrebou. Je to totiž potreba, ktorú nemôže zabezpečiť žiaden človek jeden druhému.

„Amen, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili“ (Mt 25, 40).

Mnohí ľudia ani netušia, že majú nejaké potreby. No Boh sa dáva nájsť aj tým, ktorí ho vôbec nehľadajú. Ak vieme, že aj ten najtvrdší a najnezávislejší človek má nejaké nenaplnené potreby, môžeme začať v našej službe práve tam. Niekomu podáme kus chleba a hovoríme o Božej láske, ktorá sa skláňa ku každému. Inému poskytneme počúvajúce ucho a keď povie všetko, čo ho trápilo, môžeme mu my povedať o skutočnom zdroji a najlepšom riešení do života.
K ľuďom v núdzi sa priblížime tak, že im pomôžeme materiálne, ľuďom smutným môžeme v Bohu ponúknuť skutočnú radosť, ľuďom chorým môžeme hovoriť o Bohu, ktorý jediný uzdraví ducha.
Možno si spolu s farizejmi myslíme, že odpustenie sa „len tak“ nedá prijať, a vtedy môže Boh zasiahnuť a uzdraviť aj naše telo.
Ale to podstatné je záchrana ducha pre večnosť.
Telesné a duševné potreby sú teda akousi bránou, ktorá nám otvára priestor a možnosti poskytnúť ľuďom v Kristovi naplnenie ich duchovných potrieb.
Veľa počúvame o „Božích predĺžených rukách“, ale možno si až tak neuvedomujeme, že tými rukami máme byť práve my. Boh nás tu nenechal bez cieľa, ale aby sme naplnili Jeho plán: „Choďte a čiňte mi učeníkmi všetky národy“ (Mt 28, 19).

a túžby ako žiadosť na papieri a žiadame o Jeho súhlas, aby nám ten papier podpísal. Boh však chce, aby sme mu verili a aby sme mu dali prázdny papier len s naším podpisom. On už doplní to, čo je pre náš život najlepšie. Páčilo sa mi, že to bola česko-slovenská konferencia. Vždy je milé stretnúť nových mládežníkov od susedov. Rovnako mám rada športy a v neposlednom rade kvíz, ktorý všetkých zabavil a utužil naše česko-slovenské priateľstvá a vedomosti.

Pre mňa je konferencia vždy špeciálna v tom, že tam môžem zažívať jednotu ľudí, ktorí nasledujú Krista, a že spoznávam nových ľudí, aj keď komunikácia nie je moja obľúbená činnosť. Tento rok ma oslovila téma o nasledovaní, ktorá ma znovu povzbudila k tomu, aby som kráčal pevne s Kristom. Výzva k nasledovaniu Boha, aj keď sa na to necítim a bojím sa, bola motivujúca. Aj vďaka tomu som sa vrátil z konferencie občerstvený a povzbudený.

KOŠICE

Minulý rok som bola prvýkrát na konferencii a musím povedať, že tento rok to bolo ešte lepšie. Veľa skvelých ľudí a úžasné témy. Bolo super vidieť, ako nás Boh zjednocuje a spája. *G. Š.*

Na konferenciu som sa veľmi tešil, a to som netušil, že tam urobím najdôležitejšie rozhodnutie svojho života – odovzdal som svoj život Pánovi Ježišovi Kristovi. On sa stal mojím Spasiteľom. Bolo to aj vďaka super rečníkom, ktorých sa, aj napriek veľkej osobnej únave, dalo stále počúvať. Myslím si, že takéto akcie môžu ponúknuť veľmi veľa kresťanovi v každom štádiu jeho cesty viery. No, a aby som nezabudol! Nevieš, či náhodou nestretneš niekoho doteraz neznámeho a akú vzácnu úlohu môže zohrať v tvojom živote.

Takže ak si ešte nebol na mládežníckej konferencii, tak na budúci rok určite príď! *(M. Ž.)*

Na konferencie chodievam už dlhé roky. Veľmi som vďačný, že každý rok mi pripravené témy a referáty majú čo dať, ma oslovia a posunú na ceste viery bližšie k Bohu. Osobne som bol najviac zasiahnutý výzvou, ktorá odznela v slove brata Peťa Orvoša, že nemáme si rozvrhnúť svoj život a potom prosiť Boha, aby požehnal tieto naše plány, ale už pri príprave je potrebné očakávať na Boha a nechať Jeho plánovať a riadiť svoj život. Toto slovo ma upozornilo na moje „perfektne" premyslené a naplánované kroky. Musel som padnúť pred Bohom a prosiť Ho o milosť a múdrosť pre môj život, pretože nechcem ísť svojou cestou a vo svojej múdrosti, ale tou Jeho, vždy a v každej situácii. *(F. Č.)*

Cílevědomá evangelizace

Jak se pozná zdravá církev? Podle své velikosti? Společenského vlivu? Podle hudby a programu nebo sociálních projektů? Podle toho, že se tam manifestují různé duchovní dary?

Podle čeho se pozná zdravý člověk? Že se usmívá a chodí do práce? Pokud byste se zeptali odborníka, gastroenterologa Jana Martínka z pražského Institutu klinické a experimentální medicíny, jak se definuje zdraví, odpoví vám: *„Komu v těle chybějí důležité stopové prvky, ohrožuje své zdraví, protože nejlepší je, když jsou všechny prvky a látky v těle v rovnováze."*

Všechny živé věci rostou, pokud jsou zdravé. Nemusím svým dětem říkat, aby rostly. Rostou automaticky. Co tedy způsobuje, že je církev zdravá? Odpověď je: rovnováha, stejně jako v lidském těle. Naše tělo má určitý počet různých systémů: oběhový systém, kosterní, dýchací, centrální nervový systém, trávicí systém, a další. Pokud jsou všechny tyto systémy v rovnováze, říkáme tomu „zdraví". Když nejsou v rovnováze, nazýváme to neklid, tj. nemoc.

Stejně tak i tělo Kristovo je sestavené z různých systémů, v nichž každý naplňuje jiný záměr: uctívání, společenství, evangelizace, učednictví a služba. Pokud jsou tyto systémy v rozvoji a církev je dělá, a jsou v rovnováze, potom církev přirozeně roste.

Rovnováha ve sboru je velmi důležitá

Protože jsme nedokonalé bytosti, rovnováha v církvi nenastane sama od sebe. Ve skutečnosti musíme neustále napravovat nevyváženost. Lidskou přirozeností je, přehánět záměry církve, kterými jsme nejvíc nadšeni. Jeden sbor je silnější ve společenství, ale slabý v evangelizaci. Jiný může být silný v uctívání, ale slabý v učednictví. A ještě další může být silný v evangelizaci, ale slabý ve službě.

Tak, jako je důležité mít v těle všechny systémy vyvážené, tak i v církvi je důležitá rovnováha. Žel, dnes v církvi často vidíme extrémy, důrazy a učení pouze něčeho jako: zážitky, zkušenosti, svědectví, proroctví, evangelizace, sociální cítění, chvály, neformálnost atd. Všechno to má svoje místo, určení a míru. Ve sboru však musí být rovnováha. Jen ta nás udržuje ve zdraví.

> ***„A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku" (Mt 28, 20).***

Poslání a smysl existence církve je poslání, které jí dal její Pán a zakladatel:

„Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všecky dny až do skonání tohoto věku " (Mt 28, 19–20).

To je naše vize, to je náš mandát, to je naše poslání, to je smysl toho, proč existujeme.

Cílevědomá evangelizace

Snad žádná vlastnost zdravého sboru není tak zatížená předsudky, dogmaty a mýty, jako je oblast evangelizace. Jak tomuto poslání rozumíme? Podívejme se na slovesa nebo imperativy tohoto poslání.

JDĚTE!

První, co Pán řekl církvi, bylo slovo: „JDĚTE!" ***Pán jim řekl: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření" (Mk 16, 15).***

A co dělala církev? Scházela se každý den, vytvořila komunitu lásky a jednoty, křesťané byli spolu a žili šťastně až do smrti? Kdepak, přišlo pronásledování a teprve potom se církev začala dávat do pohybu.

Příkaz Páně zní: „JDĚTE!"

Evangelista Luis Palau vystihl povahu církve zemitou metaforou. Prohlásil, že církev je jako hnůj. Když ho navršíte na hromadu, zapáchá po celém okolí; když ho ale rozmetáte, obohatí svět. Odvážné, že? Ale on je evangelista - člověk, který procestoval celý svět a ví, o čem mluví!

Kam nás Pán posílá? Do našeho světa. Každý z nás máme svůj svět - své přátele, kolegy v zaměstnání, lidi, s nimiž se stýkáme pravidelně, lidé z našeho okolí, máme své známé, okruh lidí, které můžeme ovlivnit. To je náš svět! Svět, kam se nikdo jiný asi nedostane tak jako my. Do toho světa nás posílá Pán, který už zaslíbil, že bude s námi. Jít do světa znamená jít k lidem, kteří jsou

v našem okruhu. Přinést evangelium skrze naše slova, jednání a skutky. My jsme světlo, které Bůh posílá do světa tmy našeho okruhu.
Jeden pastor řekl jednou manažerovi jednoho velkého obchodního domu: „Mnohokrát jsem s vámi mluvil o kobercích, ložním prádle a různých spotřebičích, ale nikdy jsem s vámi nemluvil o své práci. Můžete mi věnovat pár minut?" Manažer jej tedy vzal do své soukromé kanceláře. Pastor vyndal Nový zákon a vedl muže k tomu, aby se stal křesťanem. Po jeho tvářích začaly stékat slzy. Řekl: „Je mi sedmdesát let. Narodil jsem se v tomto městě a při podnikání jsem poznal více než sto služebníků a pět set představitelů různých církví. Ale vy jste jediný, kdo se mnou mluví o mé duši." Toho dne poklekl a vydal život Kristu. Co nám brání jít?
Co nám brání říci: „Znáš mě, víš, že jsem věřící. Dovolíš mi říci ti jednu dobrou zprávu, která změnila můj život?"

- Ve svém životě jsem poznal, že Bůh je láska (J 3, 16).
- Člověk se snaží dostat k Bohu skrze různá náboženství, ale nemůže. Bůh poslal svého Syna, Ježíše Krista, který zaplatil za naše hříchy svou smrtí na kříži a zve nás, abychom se skrze víru v Něho stali Jeho dětmi. Nechceš přijmout tuto nabídku věčného života i ty?

Jako křesťané nemáme důvody stydět se. Evangelium je Boží moc ke spasení každému, kdo věří. Nic není třeba, než víra v KRISTA! Bůh to zjednodušil, jak jen to šlo, člověk musí jen věřit! Máme odpovědnost jít!

Získávejte mi učedníky

Naše chůze má záměr získávat učedníky pro Krista. Jdeme v Jeho jménu, v Jeho autoritě, abychom získali lidi do Jeho království.
Naše evangelizace je cílevědomá. To znamená, že jsme si vědomi toho cíle. Jsme si vědomi, že cílem je získávání lidí. Učedník je člověk, který následuje Mistra v Jeho řemeslu a učí se od Něj.
Jak jsme na tom se ziskem? Církev má získávat, má usilovat o duchovní zisk.
Má rozsévat, aby mohla sklízet. Má svítit, aby světlo ukázalo směr. Má kázat, aby někdo uvěřil. Je to duchovní boj, který trvá. Získat jednoho člověka, který se skutečně chce stát učedníkem Ježíše Krista, je velký boj. Kristovým posledním činem bylo získání duše člověka. Jeho posledním příkazem pro nás bylo, abychom získávali duše.
A Jeho poslední modlitba na kříži byla modlitba za odpuštění duší. Nemusíš být teologicky výřečný. Stačí být zamilovaný do Ježíše. Když jsi zamilovaný, odráží se to na tvé tváři i na tom, co a jak říkáš.
Ježíš řekl: „A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všecky k sobě" (J 12, 32).
Nedělej si starosti s tím, jak přivádět lidi ke Kristu. Prostě jim Ho představ a On si je přitáhne sám.

Křtěte

Všimněte si, že křest není na prvním místě, ale je až na třetím místě. Až po tom, co byl učedník získán a vysloveně patří Bohu. Křest není magický čin, který tě přivede ze světa k Bohu. Nejprve jsi získaný, nejprve jsi znovuzrozený a potom je křest.
Křest je veřejné potvrzení, že chceš následovat svého Mistra až do konce života.
Je to závazek pro tebe, že se té nové cesty nevzdáš, ale vytrváš, abys byl spasen.
Možná si někdy klademe otázku, proč Ježíš ustanovil křest. Proč se vůbec máme křtít? Jestliže spása je z milosti skrze víru, proč tedy ustanovovat nějaký obřad, jímž se má víra dát najevo? Čím je křest tak důležitý, že se stal součástí Kristova Velkého poslání? Jsem přesvědčen, že křest zastupuje jeden z velkých záměrů, který Bůh pro církev má, a sice SPOLEČENSTVÍ – ztotožnění se s tělem Kristovým.
Křest vyobrazuje, co se již stalo, když jsme se stali křesťany. Stalo se následující: Byli jsme napojeni na Krista. Jeho smrt se stala naší smrtí. Zemřeli jsme spolu s Ním. A ve stejném okamžiku se Jeho život stal naším životem. Nyní žijeme životem Krista v nás. A to vše prožíváme a zakoušíme skrze víru. Křest není pouze symbolem spásy, je to i symbol společenství. Křest symbolizuje jednak náš nový život v Kristu, znamená však i to, že člověk je začleněn do těla Kristova. Církev je zde proto, aby věřící mohli žít v obecenství.

Učte je

Církev je tu od toho, aby budovala či vzdělávala Boží lid. Tomuto procesu učení říkáme UČEDNICTVÍ. Křtem vstoupíme do Boží školy. Před křtem, v přípravě ke křtu, se učíme základy víry a potom se učíme na nich stavět. Učíme se zakořenit v Kristu a připodobňovat se Mu ve svém myšlení, cítění i jednání. Tento proces začíná znovuzrozením a pokračuje celý lidský život. Je toho spousta, co nás Bůh chce učit. Ale pokud učivo máme shrnout do dvou vět, učíme se: *milovat Boha a svého bližního*. Učíme se milovat Bibli, Boží lid a necháme se tak formovat do podoby našeho Mistra.
On řekl: ***„Učte se ode mne, mám tiché a pokorné srdce. U mne získáte mír a odpočinutí své duše."***
Evangelizace je víc, než naše povinnost, je to naše velká výsada. Smíme mít podíl na tom, že Bůh přivádí lidi do své věčné rodiny. Usilujeme o růst ne kvůli sobě samým, nýbrž proto, že Bůh chce lidi zachránit. Úkolem církve je přivádět lidi k duchovní zralosti. To je Boží vůle pro každého věřícího. ***„Jejich úkolem je připravovat věřící ke službě, aby církev zdravě prospívala, abychom ve své víře a vztahu k Božímu Synu postupně dosáhli stejné úrovně, plné lidské zralosti, dokonalého naplnění Kristem" (Ef 4, 12-13).***
Cílevědomá evangelizace není o fanatismu, ani o otravování lidí, ani o náboru členů do místního sboru. Cílevědomá evangelizace je o duchovním vlivu, který máme díky tomu, že patříme Bohu, a tak o cestě životem. Jak jdeme, získáme lidi pro Jeho království ze spárů ďábla a na základě vyznání víry v Krista je pokřtíme a učíme, aby rostli a sílili ve víře.

- Leží nám na srdci duchovní stav těch, kdo ještě nepoznali Krista?
- Jsem ochotný sdílet s nimi dobrou zprávu?
- Rostou lidé v našem sboru ve schopnosti budovat přátelství s nevěřícími lidmi, dokážou rozpoznat Bohem připravené situace a využít je ke sdílení své víry?

Kristus nám nechal velké přikázání o lásce k Bohu a k blížním a velké poslání.

„VYDÁNÍ SE VELKÉMU PŘIKÁZÁNÍ A VELKÉMU POSLÁNÍ, TĚ UDĚLÁ VELKÝM KŘESŤANEM" (R. Warren).

Nick Lica

Nechceš?

Ole Hallesby bol nórsky spisovateľ a profesor teológie. Vo svojej knihe Ako som sa stal kresťanom píše o svojom obrátení a znovuzrodení. Počas štúdia na teológii ho raz jeden starý pán profesor pozval, aby prišiel k nemu na kus reči. Autor píše: „Tento starý pán ma veľmi dobre poznal a vedel aj o mojich teologických názoroch. Predpokladal, že sotva dám na jeho rady. Pozvanie nemalo študijné dôvody. Hovorili sme síce o mojom štúdiu, ale tému sme zvládli za tridsať minút. Potom sa na mňa zahľadel svojimi láskavými a pokojnými očami a po chvíli mlčania sa opýtal: Hallesby, nechcete sa stať konečne Božím dieťaťom? Na tento okamih do smrti nezabudnem. Ako blesk ma prenikla myšlienka: Áno, má pravdu, nie som spasený! Zasiahlo ma to tak hlboko, že v priebehu pol roka som pred svojím ukrižovaným Vykupiteľom padol na kolená." Rozprávanie končí Hallesby tým, že sa obracia ku všetkým, ktorí majú podobne ako kedysi on hromadu námietok proti obráteniu: „Dnes by som chcel otázku môjho profesora zopakovať a opýtať sa každého z vás: Nechceš sa konečne stať úprimne veriacim človekom? Keď myslím na bohatstvo, ktoré som od tých čias prijal, mám jediné želanie, aby sa každý z vás stal vykúpeným Božím dieťaťom."

Pripravila E.P.

Čekají, až se otevřou dveře

Téma čísla, které držíte v ruce, je „Evangelizace, zaměřená na potřeby".

Když jsem přemýšlela, koho požádat o rozhovor, uvědomila jsem si, že v našem městě působí již více než 12 let spolek LAVINA. Požádala jsem tedy br. Josefa Mertu, který je předsedou LAVINY, o krátký rozhovor.

Chodíš občas jako host do našeho sboru BJB Blansko mnoho let, známe tě jako empatického člověka, který se snaží pomáhat druhým. Založil jsi spolek LAVINA (láska, víra, naděje). Jaký je účel a cíl vašeho spolku?

Vznikli jsme jako nezisková organizace, sdružení lidí, kteří přijímají Bibli jako Bohem inspirované slovo. Pak i své životy podřizujeme této autoritě. Klademe důraz na lásku a úctu ke všem lidem. Chceme být prospěšní těm, kteří jsou ohroženi sociálním vyloučením. Přinášíme jim zprávu o naději v osobě vzkříšeného Ježíše Krista, který žije a s láskou se zajímá o každého člověka.

Více než dva roky realizujete projekt Potravinová pomoc potřebným. Mohl bys nám k tomu něco říci?

Projekt LAVINY „Potravinová pomoc potřebným" je realizován za účelem praktické pomoci druhým. Současně tím vzniká most pro předání plného evangelia osobám ohroženým sociálním vyloučením. To je naše cílová skupina a dále prostor pro pastoraci těchto osob, tj. řešení konkrétních problémů ve světle a síle evangelia.

Jak ses k této službě dostal, co tě k tomu vedlo?

Vynořila se mi vzpomínka z mého raného dětství. Můj táta pravidelně, když maminka upekla koláče nebo uvařila něco dobrého, tajně odebral pár kousků na talířek a nosil ty dobroty na konec naší ulice, kde bydlel takový všemi opovrhovaný chudý človíček... Maminka, pokud to zjistila, mu vždycky za to vyhubovala, vždyť to pekla pro nás, a ne pro cizí! To byla tenkrát snad tátova jediná odměna.Tento vzorec chování jsem si nesl do života. Vnímavost na potřeby druhých a bezpodmínečná láska. Když jsem v dospělosti uvěřil, přijal jsem Pána Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele a začal jsem také chápat „další" poselství Ježíšova života tady na zemi. ON zde žil jako „člověk pro druhé" (D. Bonhoeffer).

Abych viděla, jak to chodí v praxi, rozhodla jsem se navštívit kontaktní místo spolku LAVINA. Ve středu, kolem půl čtvrté odpoledne jsem se vydala do města a koukám, přede dveřmi stojí celá řada lidí, maminky s kočárky, starší, mladí a čekají, až se otevřou dveře místnosti, kde jsou vydávány potraviny. Jsou tito lidé opravdu ti potřební? Jak to víš?

Především jsou to bližní, to není charakteristika druhých lidí, ale mě samotného a mého jednání. Být bližním znamená vidět bídu druhého, neodvrátit pohled, mít s ním soucit a prokázat milosrdenství. Naše město je relativně malé. Většinu příchozích osobně znám, naše služba je však plně anonymní ve smyslu příjemců i dárců této pomoci.

Viděla jsem, že ačkoliv klienti přišli primárně pro jídlo, přesto od tebe přijali Bibli nebo letáčky, dokonce si o Bible sami říkali.

Přeji si, aby příchozí primárně pocítili Boží nepodmíněnou lásku skrze tuto službu. Těší mě, že vidím na těch lidech radost z toho, že někdo má o ně zájem, že jim pomáhá, že si jich váží a projevuje jim úctu, zájem o ně, promluví s nimi o tom, co je trápí, není to jen o osobním vydávání potravin, ale příležitost – osobní kontakt s člověkem. Začít pomalinku nenásilnou formou navazovat vztah, který může někdy v budoucnosti vyrůst až ke sdílení evangelia. A to je hlavní smysl této služby, to, proč to dělám.

Kolika asi lidem jsi už takto posloužil?

Dva roky jsem potraviny rozvážel těm potřebným, měl jsem cca 25 klientů.

Letos vydávám každou středu potraviny na kontaktním místě. Vždy přichází cca 30–40 osob.

Viděla jsem vedle pultu vzadu pohovku, kde sedí spolupracovník a rozmlouvá s někým.

Návazně na potravinovou pomoc sdílíme s klienty jejich životní příběhy, bolesti a trápení, modlíme se s nimi podle situace a jejich potřeb.

Kde získáváte potraviny, které rozdáváš?

Od roku 2015 získáváme přebytky potravin od potravinových řetězců, příspěvky shromážděné při veřejných sbírkách potravin. Jsme spárováni jako spolek se čtyřmi obchody na základě zplnomocnění Potravinové banky Brno, jejímž jsme historicky prvním partnerem od jejího vzniku.

Snažíme se k dávání povzbudit i veřejnost.

Máme instalovány dva sběrné barely na konzervy: jeden trvale v TESCO Boskovice a druhý na veřejném prostranství před kontaktním místem LAVINA, a to vždy ve středu odpoledne.

Získáváte potraviny i jinde?

Od roku 2017 odebíráme přebytky teplých jídel z jídelny U Horáčků (cca 3–4 porce denně). Vždy jedenkrát ročně spolupořádáme Národní potravinovou sbírku. Jsme odpovědni za realizaci této sbírky v TESCO Boskovice.

Jak jste získali místo, kde potraviny rozdáváte?

Od února 2018 jsme si díky jednomu sponzoru mohli pronajmout a dál vybudovat kontaktní místo ve středu města Blansko Smetanova 3 (pod nejvyšší blanenskou budovou).

Výdejní doba je vždy středa 16-17 hodin. Doba ve středu odpoledne je také určena pro případné dárce suchých potravin, popř. konzerv do sběrného boxu, který je vždy vystaven ve spodní části náměstí.

Viděla jsem, že během jedné hodiny ve středu obsloužíte asi 40 lidí a rozdáte prakticky všechno, co máte na skladě.

Ano, mým úkolem je s Boží pomocí vždy zase sklad naplnit.

Jak získáváte potřebné finance?

Veškerá činnost LAVINA, z.s. je financována již 12 let díky Bohu výhradně z malých příspěvků spoluvěřících, nepřijímáme žádné finanční prostředky od MěÚ, nevyužíváme granty ap. Tím jsme vykazatelní jen Bohu a Jeho Církvi.

Co tě na této službě nejvíc těší?
Jak jsem již uvedl, těší mě, že vidím na těch lidech radost z toho, že někdo má o ně zájem. A také rozumnost Božích příkazů. Nikdy po mně nechce hloupost.
Co tě nejvíc zklamalo za tu dobu, co tuto službu děláš?
Zklamání je silné slovo, snad jen lítost, když některé potravinové řetězce raději potraviny vyhazovaly, ale to se změnilo. Takže spíš radost, že se otvírají nové možnosti spolupráce.
Někdy Bůh používá rozčarování, dopouští malé zklamání ve službě, aby nás samotné změnil – abychom nelpěli na službě, ale především na Něm.
Jakou pomoc bys očekával od křesťanů ve městě?
Není to o očekávání. Boží vinice je obrovská a každého věřícího Duch svatý vede individuálně k tomu, co mu konkrétně On sám položí na srdce, co se týká konkrétně tohoto typu služby.
Možností je mnoho, od podpory modlitební přes materiální až k osobnímu zapojení při rozhovorech s lidmi, když čekají vzástupu, než přijdou na řadu.
Pokud by někdo měl zájem o tuto službu, může mne kontaktovat a pobavíme se o tom, co by mu bylo blízké.
Naši činnost můžete sledovat a veškeré kontakty najdete na www.lavinablansko.cz .

Rozhovor s bratrem Josefem Mertou vedla Marie Horáčková

Bůh tě zná. Vadí ti to, nebo tě to těší?

***„Vím, co dělám. Všechno jsem to naplánoval – že tě neopustím, nýbrž budu o tebe pečovat, že ti dám vytouženou budoucnost“* (Jeremjáš 29, 11 – podle překladu The Message).**

Přijmout pravdu, že Bůh ví ve tvém životě o všem, může být velice znepokojivé, nebo velice uklidňující. Podle toho, jaký máš k Němu vztah a zda se Ho snažíš ošálit, nebo ne.
Jednáš někdy tak, jakoby Bůh nic nevěděl o žádné z následujících pěti oblastí tvého života?
• Zná tvé chyby a selhání, ale přesto tě bezpodmínečně miluje
• Zná tvé pocity a frustrace, a tvé bolesti jsou pro Něj zřejmější, než mohou být pro kohokoli jiného
• Zná tvou budoucnost a může ti tedy říci to, co potřebuješ vědět
• Zná tvé obavy a chce, abys to, co tě znepokojuje, přenechal Jemu
•Zná tvou věrnost, protože zná každý tvůj dobrý čin

Skutečnost, že Bůh ví o všem v mém životě, mne úžasně motivuje k bohabojnému životu. Uvědomuji si, že se nic v mém životě neděje ve skrytu. Že mě nepotká nic, v čem by mi nebyl schopen pomoci, že Ho nic, co má přijít, nezaskočí, že nic, čeho se obávám, nepřevyšuje Jeho sílu – a že nic, co dělám v Jeho jménu, nedělám nikdy nadarmo.
Bůh říká: *„Vím, co dělám. Všechno jsem to naplánoval – že tě neopustím, nýbrž budu o tebe pečovat, že ti dám vytouženou budoucnost“* (Jeremjáš 29, 11).

Rick Warren

Otče, odpusť im...

„A ľudia stáli a dívali sa a posmievali sa mu...“ Lk 23, 35

Možno by som to nemal na seba prezradiť, bolo to dávno. So skupinou tínedžerov sme sa nakláňali ponad zábradlie mosta a vzrušene ukazovali prstom do rieky. Okrem vody nič zaujímavého v nej nebolo. Ľudia sa pristavovali, pozerali sa ponad naše hlavy do vody. Keď nič zaujímavé v rieke nenašli, sklamane odchádzali. Hanbím sa za to, robili sme si z ľudí žarty. Zneužívali sme ich prirodzenú ľudskú zvedavosť. Človek je už taký, rád sa prizerá, hlavne cudziemu nešťastiu a dramatickej udalosti.
V starovekom Ríme to dobre vedeli, preto stavali pre masy ľudí monumentálne koloseá, v ktorých sa odohrávali krvavé hry a zabíjanie v priamom prenose. Smrť na javisku bola pre nich kultúrnym zážitkom. Ľudia sa vzrušene pozerali, ako kresťanov predhadzovali divým zvieratám. Zamýšľam sa nad krutosťou staroveku. Pýtam sa, čo sa v človeku odohrávalo, aká zvlčilosť, aké zvrátené pudy. Čo ešte perverznejšie sa zmestilo do duše človeka, čo ešte hrozivejšie sa odohrávalo v mysliach ľudí? Poviete si, boli to pohania. A čo Izrael? Bohom vyvolený národ? Ešte včera oslavovali Ježiša ako svojho kráľa a volali: „Hosana!“, no vzápätí žiadostivo volali po krvi: „Ukrižuj!“ Čo poplietlo bohabojných Židov, možno aj tých, čo boli priamymi Kristovými svedkami jeho zázrakov? Pravdepodobne sa dali zmanipulovať najvyšším kňazom Kaifášom. Ešte včera oslavovali Ježiša ako Mesiáša, a teraz pľuli na jeho doráňané telo. Volali: „Iných zachránil, nech zachráni sám seba.“ Znova a znova čítam tie kruté slová, ten starodávny Ježišov príbeh. Búri sa mi pri ňom srdce. V ušiach mi nekompromisne zvonia otázky: Zmenilo by sa niečo v súčasnej civilizovanej spoločnosti? Aké pokriky, aké vulgarizmy zaznievajú na uliciach a námestiach? Sme k svojim predstaviteľom civilizovanejší? Uznávame okrem svojich názorov aj iné, odlišné videnie sveta? A to nielen v politike, ale aj v dôrazoch a výkladoch Božieho slova?! Či nie je v Ježišovom učení viacej lásky a odpúšťania ako striktnej zákonitosti? Kladiem si tieto pálčivé otázky a skúmam sám seba. So zahanbením priznávam, že nespĺňam Ježišovu požiadavku: „Milujte sa navzájom.“ Zahanbujú ma Ježišove slová, Ježišova prosba na kríži: „Otče, odpusť im, lebo nevedia čo robia“ (Lk 23, 34).

odpustenie je ako holubica
odpustenie je ako jarný vánok
kde bol tak vysoko
takmer na nedosah
takmer v nekonečne
priesečníku času

Stojíme na kresťanskej strane chodníka s posolstvom Biblie v rukách. Prosíme: Odpusť tvrdosť politikov, ktorí sa hnevajú, keď im ľudia hovoria pravdu. Odpusť aj tým ľahostajným, ktorí sa len zvedavo prizerajú, aj tým, čo freneticky kričia: „Ukrižuj, ukrižuj!“ Odpusť aj tým, ktorí s bolesťou v srdci žiadajú: „Odstúpiť, odstúpiť!“ Spravodlivo sú nahnevaní, lebo sa im stalo bezprávie, sú oprávnene nedôverčiví, neveria, že sa vyšetrí násilná smrť investigatívneho novinára a jeho snúbenky. Odpusť aj nám, lebo ani my nie sme bez viny, lebo i nám niekedy viac záleží na materiálnych statkoch ako na láske k blížnym. Ó, Bože, často nevieme odpustiť ani svojim najbližším. Ako chceme odpúšťať svojim inovercom, ako môžeme vyčítať svetu rozvody, keď i niektoré naše kresťanské vzťahy sa rozpadávajú? Prečo? Preto! Sme opantaní samo spravodlivosťou, zakrivení v sebe, nevieme uskutočňovať to, čo vyžadujeme od iných. „Pane, buď milostivý nám hriešnym a zbav nás zlého, lebo v Tebe je moc i sláva na veky vekov, amen.“

Juraj Hovorka

Když ten zlý útočí

Jako Ježíšovi následovníci procházíme všichni obdobími útoků, které nás mohou vyvést z míry, pokud nevíme, jak zareagovat. Jelikož satan nenávidí Boha, nenávidí i tebe a mne. Jeho nenávist se projevuje ve formě pokušení, lží, strachů, nemocí, rozdělení apod. Bůh ze svého pohledu tyto útoky dovoluje, aby nás zkoušel, posiloval – a pak nás vede k vítězství, aby v nás a skrze nás bylo stále patrnější Boží království. Stále více se blíží Ježíšův návrat a duchovní boj bude sílit jako nikdy předtím (Zj 12, 7–17); to znamená, že musíme být bdělí a neustále připraveni. Dobrou zprávou je, že nás spolu s Ježíšem čeká konečné vítězství! Pokud se ale předtím ocitneme pod těžkou palbou nepřítele, je tu šest věcí, které nám pomohou projít „údolím stínu smrti“ k vítězství.

1. Choď cestou pokání

Pokud se s nepřítelem dohodneme, dáme mu moc nadělat nám v životě paseku. Kajeme-li se z hříchu a smlouvu s nepřítelem zrušíme, uzavřeme démonickým útokům přístupové body. Tím to ale nekončí: pokání vede k odpuštění, a když odpustíme těm, kteří nám ublížili, zabráníme satanovi v pronikání do našeho života ještě důkladněji.

2. Zůstávej ve společenství

V 10. kapitole Janova evangelia přichází satan jako vlk, rozhání ovce a vhání je do izolace. Bezpečí je ve stálé poddanosti a sepětí s duchovní rodinou, do níž nás Bůh postavil (Žd 10, 25). Nedávno jsem zažil prudký duchovní útok proti své mysli a požádal jsem dva své vedoucí, aby se za mne modlili. Díky jejich modlitbě u mne došlo k průlomu, ke kterému bych se sám nikdy nedopracoval.

3. Zůstávej v Božím slově

Podle Ef 6, 17 je Boží slovo mečem, útočnou zbraní. Římský meč, o kterém Pavel mluví, byla krátká dýka, která byla účinná nejen proti fyzickému nepříteli, nýbrž používala se i k odstranění šípů z těla zraněných vojáků. Jinými slovy, Božího slova užíváme jak k boji, tak i ke službě sobě a jiným. Rozjímáním nad Božím slovem se očišťujeme (Ef 5, 26), Slovo osvětluje naši stezku (Ž 119, 105) a dává nám chodit v čistotě (Ž 119, 9).

4. Mluv ve víře

Často nestačí jen v nitru rozjímat o Božím slově, nýbrž potřebujeme Jeho pravdu ve víře vyslovit do své situace. Slovo změní atmosféru kolem nás. Vyslovováním pravdy porážíme nepřítelovy lži. Ve víře vyhlašujeme, co o nás říká Bůh, co pro nás v minulosti udělal a co se ještě chystá udělat.

5. Neustále uctívej Boha

Nenechej se nepřítelem znepokojovat a nedělej ho větším, než ve skutečnosti je. Středem tvé pozornosti ať je Bůh a Jeho velikost. Během útoku se nebudeš zrovna cítit na chválení; udělej ale pravý opak toho, nač se cítíš! Přijď k Pánu s děkováním a vstup do Jeho přítomnosti s chválou (Ž 100). Prostřednictvím uctívání si proraz cestu k pravdě. Hodně se modli v Duchu. Pomocí smíchu vstup do radosti v Bohu.

6. Stůj si na svém

Jedním z nejdůležitějších míst v Písmu o tom, jak odolávat duchovnímu útoku, je Efezským 6, 10-18. Povzbuzuje nás, abychom si oblékli duchovní výzbroj a mohli tak obstát proti ďáblovým útokům. Stát znamená, že jsme rozhodnuti neustoupit ani o píď. Obrátíme-li se a utečeme z bitvy, pak ji nejen prohrajeme a ztratíme půdu pod nohama, ale ještě vystavíme záda dalším ohnivým střelám. Mezi útoky budou období klidu a útoky budou přicházet v různých podobách, avšak budeme-li pevně stát, pak v síle Pánovy moci zvítězíme.

Cody Archer

Boží milost je úžasný dar

Svědectví o Jeho veliké a neúnavné lásce k nám, lidem.
Vloni, na koncertu kytaristy Rodriga Rodrigueze, který se konal v naší modlitebně, uvěřila kamarádka, dnes již sestra v Kristu. Přijala Ježíše Krista jako svého Spasitele a Pána. Trvalo jí několik dlouhých let, během kterých urputně odmítala přijmout jakoukoliv zprávu, že Pán Ježíš Kristus zemřel i za ni, ale vstal z hrobu, žije, miluje i ji a touží po její záchraně. Velice tvrdě zavrhovala všechna svědectví, pozvání do sboru, čtení z Bible, prostě všechno.

Ale Boží plány s námi jsou daleko větší, než si sami dovedeme představit. Onemocněla těžkou a nevyléčitelnou nemocí. Jak sama říkala, hledala záchranu a útěchu. A tehdy přijala pozvání na onen koncert, aniž tušila, že tam se odehraje její největší životní rozhodnutí, tam se dotkne jejího srdce Boží láska, pocítí Jeho přítomnost a zatouží po Něm celým svým utrápeným a bolavým srdcem. Její nemoc pokračuje velice rychle. Nikdo neví, kolik dní jí ještě Bůh dopřeje. Ale ona prožívá obrovský, nadpozemský klid, radost a její největší přání bylo nechat se pokřtít. Protože však už nějaký čas bydlí v hospici a nebylo možné ji převést ke křtu, ani ponořit, přijel bratr kazatel Pavel Coufal za ní. Celá její rodina a kamarádky mohly být svědky jejího, jak sama říká, velikého štěstí a zázraku. A protože její láska k Otci je tak veliká a živá, předává své svědectví všem, se kterými se v novém, dočasném domově setkává. A tak i my, její noví sourozenci, jí přejeme plné prožití Boží lásky, pokoje, radosti a přítomnosti. Také ještě mnoho možností svědčit o velikém zázraku a obrácení, které směla prožít, a věříme, že tak, jak je zaslíbeno v Božím slově, jednou se všichni setkáme a budeme společně chválit našeho Boha.

„Pravím vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují“ (Lk 15, 7).

Baptisté Brno

Velebit budu Hospodina v každém čase

Velebit budu Hospodina v každém čase
Z úst mi bude znít vždy Jeho chvála.
O Hospodinu mluv s chloubou, moje duše, ať to slyší pokorní a radují se.
Se mnou Hospodina oslavujte, Jeho jméno spolu vyvyšujte.

Žalm 34 mne vede k vděčnosti a oslavě. Z textu cítíme jistotu přátelského vztahu s Hospodinem a potřebu rozdělit se s ostatními. Mám mluvit, ale o čem? A jak to mám dělat? Mnohokrát jsem se setkala s nepřijetím a odmítnutím. O Bohu lidé nechtějí slyšet. Přesto má znít z mých úst Jeho chvála. Mám o Něm mluvit s chloubou a vděčností. Je toho mnoho, co udělal v mém životě. Když se zamyslím, musím být vděčná, jinak to prostě nejde. Sčítat dary každý den, radovat se a oslavovat svého Pána. Tuto naši oslavu uslyší pokorní. Jak tomu rozumět?

Vždy jsou připraveni blízko nás nějací lidé, abychom jim posloužili právě vyznáním naší praktické víry. On nám dá všechno, co budeme v danou chvíli potřebovat.
Když je vše připraveno ke svědectví – naše srdce plné vděčnosti, i lidé, kteří mají něco slyšet – cítíme pokoj a příležitost. Potom nesmíme selhat a zapudit toto velmi jemné vedení. Chtěla bych se s vámi rozdělit o tento zdánlivě obyčejný příběh.
Manžel si potřeboval vyzvednout lékařské potvrzení a tak jsem šla i s našimi děvčátky s ním, že se trošku projdeme. Je opravdu velké teplo. Holčičky mám oblečeny v šatečkách a prostě jim to moc sluší. Jsou to takové všetečky, všechno je zajímá a snaží se rychle poznávat vše, co v dětském domově neznaly. Vcházíme do čekárny. Je to veliká prostorná místnost. Je tam mnoho lidí, všichni mlčí a najednou je tak nějak vyrušíme

z jejich klidu a očekávání, kdy že to už přijdou na řadu.
S našimi děvčátky je hned vše veselejší. Všichni se na nás dívají a pozornost i v tomto horku je jenom na nás. Holčičky si našly jednu volnou židli, ale najednou je něco zaujalo. Na stolečku leželo velké množství letáčků z Brněnské tiskové misie (BTM). Znaly je z našeho sboru, kde jsou stále vystaveny. A už to bylo: „Mami, dívej! Jsou tady letáčky! A jak jsou rozházené!“ Opravdu byly po celém stolku smíchané, a tak naše starší Kristýnka se hned pustila do rovnání. Anetka jí pomáhala. Všechny podle obrázku dávaly na sebe a krásně do hromádek je srovnávaly. Lidé je pozorovali a myslím, že měli i zábavu. Ale tím to neskončilo. Kristýnka se zeptala: „Mami, a co tady je napsáno?“ A už to bylo. Situace pro mne byla připravená.
A tak jsem jim hned četla nahlas názvy letáčků, pro koho je to napsáno, jaký člověk by si to měl přečíst a jaký problém by si tím vyřešil. Je to cílená pomoc lidem, však letáčky BTM znáte. Moje svědectví poslouchali všichni a stále pozorovali naše holčičky. Když bylo vše porovnané, donesla mi Kristýnka jeden letáček pro děti. Sedly si mi obě na klín a pokračovaly jsme dále: „Maminko, přečti nám to!“ S úplným klidem jsem jim začala nahlas číst o kytičce, která nemohla růst, protože tam v hlíně byl červík, který jí škodil a ubližoval. Usýchala a nemohla hezky růst, protože ji okusoval kořínky. Na první pohled nikdo nic neviděl, ale v hlíně pěkně řádil. Dále čtení pokračovalo v aplikaci našich životů a zlého hříchu, který nás tak ničí. Hřích, to byl ten červík. Proto se lidem špatně žije a nemají radost. Jsou smutní a neznají Pána Boha, který jim chce tak moc pomáhat. Je potřeba zničit červíka, hřích v lidech, aby mohli být šťastni. Nahlas jsme si povídaly o tom, že hřích může zničit jedině Pán Ježíš. Holčičky to všechno znaly z naší „Nedělní školy“.
Čas nám rychle uplynul, potvrzení pro tatínka jsme dostali, a tak jsme se rozloučili. Venku mi manžel říká: „To bylo úžasné, já jsem kazatel, ale takto bych to nedokázal.“ „Já také ne, ale věděla jsem, že je to jedinečná příležitost. Přeplněná čekárna slyšela Boží slovo. Bylo tam takové ticho!“ Měla jsem velkou radost. Cítila jsem Boží vedení, jedinečnou příležitost, že nemohu mlčet!
A i když nevím, komu jsem tím posloužila, věřím, že Pán tam měl někoho připraveného. Když se děti ptají nahlas, vysvětlujme, ať to o našem Pánu slyší i ti ostatní.

„Okuste a uzřite, že Hospodin je dobrý. Blaze muži, který se utíká k němu“ (Ž 34, 9).

Dana Jersáková

Martin Luther King

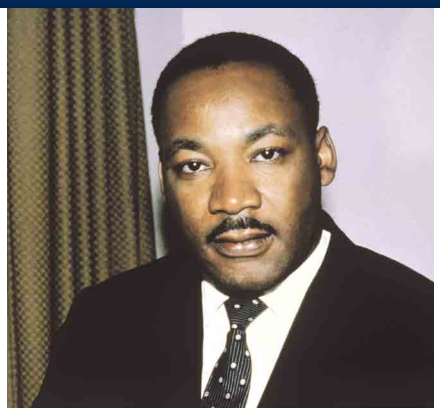

Večer dne 4. dubna 1968 stál Martin Luther King na balkoně motelu „Lorraine" ve městě Memphis, největším městě amerického státu Tennessee. Přijel sem den před tím, již podruhé, aby navštívil shromáždění „Church of God in Christ -— Církve Boha v Kristu", které se mělo konat v Mason Temple. Už jeho přílet do Memphisu provázely potíže – z důvodu bombového poplachu byl jeho let opožděn. Když M. L. King pronášel v Mason Temple svůj poslední projev v životě (známý pod názvem „I´ve Been to the Mountaintop", zmínil se na jeho konci o této události:

„A tak jsem se dostal do Memphisu. A někteří začali mluvit o nebezpečích, která venku číhají... Mě na tom ale teď vůbec nezáleží, protože jsem vystoupil na vrchol hory! Tak jako každý - bych chtěl žít dlouhý život - dlouhověkost má své místo. Ale o tu se já teď nestarám. Chci jen následovat Boží vůli. A On mi dovolil vystoupit na vrchol hory. A já se tam rozhlédl. A uviděl jsem Zemi zaslíbenou. Možná, že se tam nedostanu s vámi. Ale chci, abyste vy všichni tady dnes věděli, že my, jakožto lid, se do Země zaslíbené dostaneme! A tak jsem dnes večer šťastný. Nebojím se ničeho. Nebojím se nikoho. Mé oči uzřely slávu přicházejícího Pána."

A opravdu, ten večer, 4. dubna 1968, přesně v 18:01 hod. zazněl výstřel, který Kinga smrtelně zranil. I přes veškerou pomoc byl tento muž v 19:05 hod. prohlášen za mrtvého – ano, lékaři ho prohlásili za mrtvého, ale my víme, že v tu chvíli Martin Luther King „uzřel slávu přicházejícího Pána" a přešel z časnosti do věčné „Země zaslíbené".

Kdo byl Martin Luther King?

Svět si ho připomíná jako vůdce afroamerického hnutí za občanská práva, jako jednoho z nejrespektovanějších amerických občanských aktivistů, jako spoluzakladatele a prvního prezidenta „Southern Christian Leadership Conference", americké organizace na obranu lidských práv. Připomíná si jeho vliv a významnou roli při vzniku „Civil Rights Act – Zákona o občanských právech z r. 1964 a „Voting Rights Act – Zákona o hlasovacích právech z r. 1965. A připomíná si ho ovšem také jako nejmladšího držitele Nobelovy ceny míru (za rok 1964), která mu byla udělena za boj za odstraňování rasové segregace a rasového znevýhodňování Afroameričanů. Sám Martin Luther King napsal v jednom ze svých článků pro časopis Ebony následující slova:

„Pro některé lidi znamenám něco jiného než pro jiné, ale v tichém zákoutí svého srdce jsem v podstatě kněz, baptistický kazatel. To je podstatou mého bytí i mého dědictví, jelikož jsem také syn baptistického kazatele, vnuk baptistického kazatele i pravnuk baptistického kazatele."

Ve většině životopisů se tato skutečnost neuvádí. Ovšem Ian Randall z Mezinárodního baptistického teologického semináře říká, že Kingovi nemůžeme porozumět..." pokud si neuvědomíme jeho zakotvení ve specifickém afroamerickém baptistickém prostředí a pokud si nepřiznáme, že jeho baptistické přesvědčení mělo zásadní význam pro jeho život a práci, včetně úsilí o dosažení spravedlnosti."

Jaké je to baptistické přesvědčení?

A nyní vyvstává otázka „jaké je to baptistické přesvědčení?" Určitě se nejedná o křesťanskou „baptistickou" výchovu, i když baptistické kořeny jeho rodiny sahají až k jeho dědečkovi, slavnému Willisi Williamsonovi, kazateli Shilohského baptistického sboru v Georgii, a k jeho otci Martinu Lutheru Kingovi st., zakladateli baptistické obce Ebenezer v Atlantě. Jedná se především o jeho hlubokou víru, ve které byl naprosto zakotven. V jeho (posmrtně vydané) eseji „Odkaz naděje" vyznává King: ***„V době, kdy převažuje pesimistická nálada, bývají lidé překvapeni zjištěním, že jsem optimista. Vědí, kolikrát jsem byl ve vězení, kolik mých dní a nocí naplnilo zoufalství a smutek, jak nenávistní a nebezpeční jsou moji protivníci. Čekají, že ze mě tyto zkušenosti učiní zatvrzelého, zachmuřeného a zoufalého člověka. Zapomínají ale na pocit hluboké vnitřní jistoty, který přináší výzva, aby se člověk dal do boje a překonával překážky. Nedokáží vůbec pochopit sílu, která přichází z víry v Boha. Že zakolísám, se stát může, v hloubi duše však vím, že Bůh nás miluje..."***

Kingův růst

Protože King díky své rodině znal velice dobře život v černošských církvích, nechtěl pokračovat v rodinné tradici a stát se kazatelem. Již v patnácti letech však – poté, co pro výborný prospěch přeskočil 9. – 12. stupeň základní školy - nastoupil na Morehouse College v Atlantě (jedinou kolej založenou po občanské válce právě pro Afroameričany jako školu pro přípravu kazatelů). Během příštích čtyř let studia se jeho postoj začal měnit, a to především díky kázáním prezidenta koleje Benjamina Mayse. Pod vlivem jeho výkladu evangelia se King ke konci studia rozhodl, že bude sloužit „Bohu a humanitě", že půjde ve šlépějích svých předků a stane se kazatelem. Jeho rozhodnutí později podpořily i zkušenosti, které získal buď při studiu na Crozierově teologickém semináři v Chesteru v Pensylvánii, nebo při naslouchání kázáním Williama Holmese Borderse ze sboru Wheat Street v Atlantě a Gardnera C. Taylora ze sboru Concord v Brooklynu, největšího baptistického sboru ve Spojených státech. Všechny tyto zkušenosti se staly základem jeho zájmu o sociální problematiku. Pochopitelně navazovaly i na jeho dřívější zkušenosti z afroamerického prostředí, ve kterém vyrůstal.

Ukázal svobodu těm, kdo jsou drceni

Po složení zkoušek z kázání právě ve sboru Ebenezer byl King v roce 1948 ordinován kazatelem „Národní baptistické kongregace". O tři roky později započal doktorské studium na teologické fakultě univerzity v Bostonu. Při těchto studiích vznikla Kingova myšlenka o „vytvoření láskyplného společenství", které King viděl právě v afroamerických baptistických sborech, ale také skrze tyto sbory. Dalším mezníkem v jeho životě byl rok 1954, kdy byl pozván ke kazatelské službě do baptistického sboru na Dexter Avenue v Montgomery v Alabamě. Tento sbor měl totiž slavnou historii právě v otázce podpory lidských práv. A zde, v tomto sboru při jednom ze svých kázání Martin Luther King vyjádřil, co pro něho znamená ono „láskyplné společenství": *„ Cítil jsem jako Ježíš, že duch Páně do mě vstoupil a pomazal mě, abych kázal evangelium chudým, vyléčil trpící srdce, kázal vykoupení kriminálníkům a ukázal svobodu těm, kdo jsou drceni."* A nešlo pouze o slova, ale především o činy, kterými se snažil naplnit svou vizi.

Život ve sboru a Kristova moc

Ve sboru byly založeny nové „výbory", které měly za úkol podporovat křesťanské vzdělávání, řídit sociální a politické akce, byl zaveden i nový systém návštěv, každodenní biblické vzdělávání aj. King si hluboce uvědomoval roli kazatele, proto mohli jeho posluchači slyšet z kazatelny i následující slova: *„Autorita pastora není udělena pouze lidmi, ale je božsky potvrzena. Vůdcovství nikdy nestoupá z kostelních lavic na kazatelnu, ale neustále sestupuje z kazatelny do kostelních lavic. Přišel jsem k vám v úloze služebníka Kristova a s pocitem závislosti své vůdčí role na Jeho milosti. Přišel jsem s pocitem, že jsem povolán k tomu, abych vedl lid Boží, a cítím, jako Jeremiáš, že slovo Hospodinovo je v mém srdci jako hořící oheň, je uzavřeno v mých kostech."*

Ano, v těchto slovech se projevilo Kingovo „baptistické přesvědčení", přesvědčení, že základní jednotkou křesťanského života je

sbor. Že Kristova moc se projevuje v církvi, která má být oním láskyplným společenstvím. Toto přesvědčení však nezůstalo pouze „na kazatelně“, ale projevilo se i v jeho činnosti politické, v jeho boji za lidská práva, především Afroameričanů, ale i diskriminovaných bělochů.

Zásadní Kingův projev

To můžeme slyšet i v jeho kázání, které pronesl jako šestadvacetiletý v prosinci 1955 v přeplněném baptistickém kostele na Holt Street v Montgomery. (Jednalo se o reakci na události spojené s bojkotem autobusové dopravy jako protestní akce proti rasové segregaci v tomto městě. Protest měl dalekosáhlé důsledky, především pro uvědomění a sepjetí černošských obyvatel tohoto města.) ***„My, vyděděnci této země, my, již jsme tak dlouho utiskováni, jsme již unaveni pochodem dlouhou černou nocí otroctví.“*** Tento projev se stal impulsem, začátkem. „V této chvíli vytvořily afroamerické křesťanské sbory společenství, ve kterém, interpretovali a četli Bibli, přednášeli a zpívali z ní, vykládali její slova v tom smyslu, že se má státi, co je psáno, a mnoha jinými způsoby oslavovali zrození svobody z jejího posvátného světla.“ (Richard Alan Lischer – metodistický kazatel a profesor na Duke Divinity School).

Pronásledovaný King

Od této chvíle začal King prožívat pronásledování. Poznal zcela osobně policejní brutalitu, setkal se s neodůvodněným zatýkáním, pumovým atentátem na svůj dům a dalšími projevy zloby a nenávisti. Jak sám řekl: „*Tyto události se na mě valily jakou proudy deště za studeného zimního dne*“. Ale věděl, že ve chvíli, kdy přijal místo kazatele v afroamerickém sboru a kdy začal svůj boj proti rasové diskriminaci a segregaci černých obyvatel Spojených států, vydal se – jak sám řekl – na „velkou duchovní cestu“. A na této cestě zůstal věrně až do onoho 4. dubna roku 1968…

„I have a dream“

Martin Luther King měl sen – tak zní i název jednoho z jeho slavných kázání. ***„Dnes mám svůj sen! Mám sen, že jednoho dne každé údolí ať jest vyvýšeno, a všeliká hora i pahrbek ať jest snížen, což jest křivého, ať jest přímé, a místa nerovná ať jsou rovinou. Nebo se zjeví sláva Hospodinova, a uzří všeliké tělo spolu, že ústa Hospodinova mluvila. To je naše naděje. To je naše víra...“***

Slavomila Švehlová

Kazateľ Billy Graham

(† 21. 2. 2018)

Za Billym Grahamem

Pán vítá svého služebníka
a do náručí bere jej,
a nám zde na té zemi říká:
„Raduj se, drahý, neplakej!“

Zaseto kolkolem je símě
a vzejdou noví Billové
a půda dobrá v létě v zimě
vypěstí, co pták nezklove.

Pak v nebi zástup nekonečný
se shromáždí s tou rodinou
a bude jásot neskutečný
a zemské žaly pominou.

Tož radujte se, milovaní,
a moje slovo šiřte dál;
zlý mému dílu nezabrání -
vždyť já přebývám uprostřed chval.

A šiřte dál tu lásku věrnou,
kterou měl Billy k hynoucím:
ti jdou dnes cestou přenádhernou -
a mnozí přidají se k nim!“

Ivana Kultová

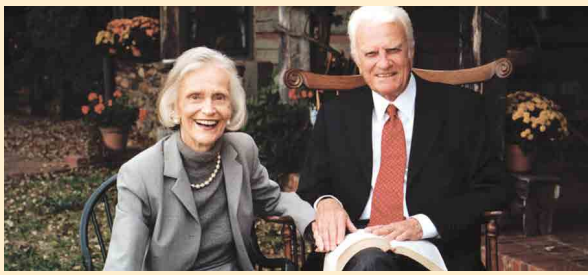

Ohlédnutí za životem známého evangelisty

Část III. - závěrečná

Grahamovo zvěstování

V čem byla síla Grahamova zvěstování a evangelizační výzvy? Slyšel jsem mnoho jeho kázání. Velmi často se v nich objevovala slova „Bible říká!“ V jeho službě hrála roli silně akcentovaná autorita Bible. Jestliže to říká Bible, pak je to slovo od Boha a je třeba se mu podřídit. Nebyl zde ale jen tento element autority Písma. Jeho zvěstování nebylo pouze ve slovech, ale také v Boží moci, jak to podtrhoval svatý Pavel: **„Neboť naše evangelium k vám nepřišlo pouze v slovech, ale v moci Ducha svatého a v přesvědčivé plnosti“ (1Te 1, 5).** Billy Graham kázal v moci Ducha. Jiní lidé by mohli vzít jeho kázání, napodobovat jeho gesta a styl zvěstování a nic by se nemuselo dít. Nestačí, aby evangelium přicházelo pouze ve slovech. Je zapotřebí také Boží moc, která působí v tajuplné souhře s Božím slovem. Tato moc přebývá v očištěných a posvěcených nádobách. Tím se dostáváme k životu kazatele Billyho Grahama. Jeho dlouhých téměř 70 let aktivní služby je svědectvím o mimořádné integritě osobnosti. Média se snažila, aby mohla poukázat na nějaký přešlap, korupci, morální skandál a jiný problém. Billy Graham z Boží milosti obstál. Za celou dlouhou dobu životního zápasu a služby za ním nejsou vidět zjevné kaňky, které likvidují mnoho kazatelů po celém světě. Pán Bůh si čistil a posvěcoval tuto nádobu, která byla ostře sledována očima globálního světa.

Grahamova rodina a věrnost

Po boku Grahama stála věrně až do své smrti manželka Ruth, dcera misionářů v Číně. Grahamovi měli pět dětí, z nichž tři následují v otcově kazatelské službě (Anne,

Franklin a Nelson). O své děti Grahamovi sváděli náročný zápas výchovný a modlitební. Graham se stal pro mnoho lidí duchovním otcem. Není náhodou, že za svou dlouhou službu byl duchovní autoritou celkem dvanácti amerických prezidentů až do Baraka Obamy. Býval častým hostem v Bílém domě a také ve svém domově byl prezidenty navštěvován. Během svého života napsal několik knih. Tyto knihy, stejně jako jeho kázání, jsou typické svou hloubkou a zároveň jednoduchostí. Graham dovedl oslovit akademiky a stejně tak prosté lidi v málo rozvinutých zemích. Jeho důkladná znalost Písma svatého nesla své ovoce. To, co z Písma přijal, dovedl také ilustrovat a aplikovat. Je pravdou, že někdy naše šroubovaná kázání, která se utrhnou od biblického textu, prozrazují spíše soustředění na své vlastní myšlenky než na biblické zjevení.

Ovoce služby

Jsem vděčný, že znám lidi, kteří se pod Grahamovou kazatelnou setkali s Ježíšem. V roce 2000 svolal Billy Graham velký kongres kazatelů a evangelistů do Amsterodamu. Bylo nás tam 12 tisíc. Přítomen byl také anglikánský arcibiskup z Canterbury George Carey. Ve svém příspěvku před celou konferencí poděkoval Billymu Grahamovi za jeho službu a také za svou manželku, která se setkala s Ježíšem jako studentka pod Grahamovou kazatelnou.

Závěr

Billy Graham může být kritizován, některým nemusel vyhovovat přímočarý styl jeho zvěstování. Přesto svědectví tohoto mimořádného Božího svědka potvrzuje důležitost autority Božího slova a důležitost moci Ducha svatého, bez níž sebelepší zvěstování zůstává bez užitku. Grahamův život byl typický častými modlitbami, osobní pokorou a věrností ve službě. Díky Bohu za život tohoto kazatele! Ať je jeho památka v tomto světě požehnaná! Podle Janova evangelia (J 4, 35) Ježíš říká: **„Pozvedněte zraky a pohleďte na pole, že se již zbělala ke žni.“ Ať Pán Bůh vyšle na pole dnešního světa Grahamovy nástupce – nové věrné kazatele, evangelisty a pastýře!**

Pavel Černý

Pavel Černý je kazatel Církve bratrské, bývalý předseda Ekumenické rady církví, učitel misiologie na Evangelikálním teologickém semináři v Praze.

Cožpak může žena zapomenout

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

„Cožpak může zapomenout žena na své pacholátko, neslitovat se nad synem vlastního života? I kdyby některé zapomněly, já na tebe nezapomenu. Hle, vyryl jsem si tě do dlaní“ (Iz 49, 15–16).

Verše Izajášova proroctví ke mně promlouvají velmi silně. Ještě silnější byl jejich zvuk v roce 1990, když jsem je četla poprvé. Měla jsem za sebou dětství jako mnoho jiných dětí v té době – alkohol, rozvod, druhý sňatek, přetahování rodičů, čí to dítě vlastně je (či spíše není). Nějak jsem nemohla nikam zapadnout, nikde najít svoje místo, nikam jsem nepatřila, vždycky jsem si připadala navíc, nemilovaná, nechtěná.

Až přišel listopad 1989 a učitelka občanské výchovy, která do té doby do hodin přicházela s Marxovým Kapitálem pod paží, nakráčela do třídy s Biblí. Byla jsem vášnivá čtenářka a věděla jsem, že jedna z mých blízkých kamarádek chodí do kostela – a tak jsem si od ní Bibli půjčila. Zajímavé bylo, že jsem nedlouho předtím hluboce studovala veškerou dostupnou literaturu o Japonsku s přesvědčením, že tam jednou odjedu a stanu se šintoistkou, protože mi tohle přírodní náboženství připadalo hodně zajímavé. Pán Bůh měl ovšem evidentně jiné plány.

A tak, když jsem někdy v prosinci 1989 otevřela poprvé v životě Bibli a vzala to pěkně poctivě od začátku, přečetla jsem první kapitolu knihy Genesis a Bibli zaklapla. „Je to jasné, Bůh je,“ znělo mi nitrem. Opravdu, žádná pochybnost nebo výhrada. Všechna ozubená kolečka zapadla do sebe a všechno mi – jako velké milovnici přírody – prostě dalo smysl. Tahle informace ode mě ovšem ještě nic nevyžadovala. Až po pár měsících jsem v televizi zahlédla rozhovor s nastupujícím brněnským katolickým biskupem. Jako motto svého působení zvolil větu „Ne já, ale Ty“ a v rozhovoru vysvětloval, co znamená dát Bohu první místo ve svém životě (skutečně, tohle se vysílalo v regionálních zpravodajství v České televizi v březnu 1990).

Na práci českého Trans World Radia (a tedy i práci Rádia 7) dohlíží Rada TWR, která se schází dvakrát ročně.

Ta ozubená kolečka, která byla v mé hlavě všechna pěkně na místě a zapadlá, kam měla, zase vyskočila. Jak to tedy je? Pokud je Bůh Stvořitel, má právo na celý můj život. Opravdu? A co to pro mě skutečně znamená? Tehdy jsem se, ještě ani ne patnáctiletá, rozhodla, že právě tak to chci. Že chci, aby můj život patřil Bohu, aby v něm byl Bůh na prvním místě. Netušila jsem, že osvědčit to bude stát spoustu sil – a že tahle zkouška přijde hned vzápětí. Nedlouho po této události vykrystalizovaly neshody s maminkou, které jsem vždycky měla. Na obou stranách padla spousta slov, která nebyla hezká a já začala prožívat hluboký nepokoj. Cítila jsem se odstrčená, nechtěná, odmítaná, zraněná, zapomenutá. Všechno do sebe zapadalo a ukazovalo na to, že tyto pocity jsou na místě. Ale Bůh přece vede k odpuštění a k lásce i tam, kde nemám sílu! Tolik jsem toužila odpustit a začít znovu, zakusit pokoj, nemyslet jen na sebe, důvěřovat více Bohu než svým pocitům. Ale nešlo to. Ne a ne se z toho kruhu vymotat. Trvalo celkem osm let, než jsem definitivně poznala, že jsem vysvobozená a do minulosti, která mě tolik trápila, už nemám potřebu se vracet.

Když jsem tehdy v březnu 1990 řekla Bohu své ano, začala jsem díky kamarádce chodit do katolického kostela. A nešlo o žádné občasné docházení nebo plnění nějakých rubrik. Opravdu upřímně jsem Boha milovala a toužila jsem, aby se Mu líbil můj život. Četla jsem Bibli, modlila se, chtěla jsem, aby mě Bůh měnil. Ale zároveň jsem stále dokola narážela na nejrůznější své nedokonalosti, chyby, opakující se hříchy, které mi znovu a znovu podrážely nohy. Nejzřetelnější to bylo v oblasti vztahů s muži. Pokud jsem už v nějakém byla, byl většinou nějak pokroucený, nevhodný nebo přinejmenším s otazníkem. Tolik jsem toužila po lásce a přijetí a brala jsem je, kde to nebylo vhodné. Zlom přišel v době, kdy jsem už měla za sebou skutečně „sbírku“ zpackaných vztahů a v hlavě velký otazník, jak vlastně dál. Odjela jsem na týden do ticha, přemýšlet s Biblí v ruce a modlit se. Když jsem četla příběh o bohatém mladíkovi, který

Redaktoři Rádia 7 natáčejí často v terénu, např. na srpnovém festivalu UNITED.

přišel za Ježíšem s otázkou, co má dělat, aby získal život věčný, viděla jsem sebe. Od mládí jsem přece plnila (dobře, snažila se plnit) všechna přikázání. Co mi tedy chybí? Co je ten můj „majetek", který mám prodat, peníze rozdat chudým a jít svobodně za Ježíšem? Odvážně jsem se ptala v modlitbě. Odpověď přišla – a já jsem viděla velkou oblast svého života, kterou odmítám podřídit Bohu. Viděla jsem, že pokud Mu nepředám vládu nad tím, jak funguji ve vztazích, pokud v tom zcela nepředám řízení svého života Jemu, nemá už smysl říkat, že Bohu důvěřuji. Zoufale jsem se bála. Nepomáhalo vědomí, že Bůh je ten, kdo mě miluje a vyryl si mé jméno do dlaní. Tolik jsem se obávala, co se stane, pokud Bohu řeknu: „Ano, i tohle je Tvoje, chci Tě poslouchat i v oblasti vztahů." Tři dny a noci jsem plakala, modlila se a strachovala se. Věděla jsem, že je to buď, anebo. Buď ano pro Boha, nebo život úplně bez Něho. Napůl už to nepůjde.
Řekla jsem ano. Začala tím cesta ještě mnohem dobrodružnější než doposud. Poprvé v životě jsem poznala naplno, co znamená dát Boha opravdu na první místo. Objevila jsem sílu Ježíšovy oběti na kříži; až tady jsem zakusila, co znamená nemyslet na sebe, ale dát všechno Bohu. Ježíš, který byl do té doby pro mě Spasitelem, se stal také Pánem mého života. Tahle cesta mě znovu, jinak, nově vedla ke čtení Bible, přemýšlení a ujasňování si toho, jak vidím dál svůj život s Bohem. Pokračováním tohoto dobrodružství bylo postupné objevování protestantské části církve, seznamování se s brněnským baptistickým sborem a později rozhodnutí nechat se zde pokřtít na vyznání víry. Více než dobře vím, že Bůh je ten, který ví o všech podrobnostech života člověka a používá si je, a tak je mi jasné, že zákruty a objížďky, kterými jsem prošla, měly svůj smysl (i když by se mi mnohem více líbilo žít tohle všechno tak nějak napřímo a jasně). Dobrým důkazem smyslu věcí byl den křtu – ve čtvrté řadě naší modlitebny seděli vedle sebe vyskládáni moji rodiče se svými novými partnery. Na následující oslavě seděli společně u jednoho stolu (poprvé po třiceti letech) a asi čtyři hodiny si vyjasňovali všechno dávné a minulé. Od té doby jsou spolu v kontaktu a mají velmi dobré vztahy. A aby toho nebylo málo, nedlouho po křtu se začal tatínek ptát, zda by se mohl k nám do sboru přijít podívat. Cítil se tam tak dobře a zajímal by ho výklad Bible... Začal chodit v září jednoho roku a v prosinci roku následujícího dal svůj život Kristu i on.

Lucie Endlicherová

Tři skutečnosti týkající se nebes

***„Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, vzhlížejte k nebeským skutečnostem, kde Kristus sedí na čestném místě po Boží pravici"* (Koloským 3, 1 podle překladu New Living Translation – NLT).**
O tom, jaké je nebe, máme mnoho nesprávných představ. Nebude z tebe anděl. Nebudeš mít křídla. Nebudeš buclatým cherubínkem, který se v bílém rouše vznáší na obláčku.
Potřebujeme správný pohled na nebe.
Co tedy vypovídá Bible o těchto „nebeských skutečnostech"? Nebe je tam, kde žije a vládne Bůh.
Bible nazývá nebe „Božím příbytkem" „Božím domem" a „Božím městem". Nebe je tam, kde žije Bůh; Ježíš však v Písmu nazývá nebe jednatřicetkrát též „Božím královstvím" nebo „nebeským královstvím".
Nebe je skutečné místo.
Není to stav mysli. Není to stav bytí. A také to není nějaké místo, kde se tvoje podstata vznáší jako duch. Opravdu – Bible říká, že v nebi budou ulice, stromy, voda a domy, v nichž se bydlí. Na mnoha místech v Písmu najdeme zmínky, že tam jsou zvířata. Budeme mít svá fyzická těla, obnovená vzkříšením. Matouš 6, 20 říká, že si v nebi shromažďujeme poklady. Na nějakém místě, které není skutečné, si poklady shromažďovat nelze.
Nebe je určeno pro tebe a pro mne.
Bůh je neurčil pro sebe – určil je pro nás. Když začal uvažovat o zemi, začal přemýšlet i o nebi. Podle Bible učinil Bůh celý vesmír proto, že chtěl mít rodinu, s níž bude moci trávit věčnost. Místem, určeným pro jeho rodinu, je nebe; nepočítal s tím, že budeme žít na zemi. Ty i já jsme byli určeni pro nebe! A pokud jde o nebe, platí, že:
...co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují (1 K 2, 9).
Nebeské skutečnosti ty naše mylné představy dalekosáhle převyšují!

Rick Warren

Rukavičky aneb nikdo není nenahraditelný!

V našem novém sboru jsem měla mnoho přátel. Bylo to moc milé, přistěhovat se někam, kde vás mají rádi. Nebylo to jenom mezi mými vrstevníky, ale zvláště starší lidé nám dávali najevo svou velkou náklonnost. Musím říci, že to bylo moc příjemné. Jedna už docela starší tetička mi jednou donesla dáreček. Nebylo to nic světoborného! Byla to praktická žena a velice šikovná švadlena. Ušila mi červenou rukavičku do kuchyně, abych se nespálila o hrnce. Tato rukavička byla sešívaná z mnoha kousků látky. Na první pohled to nikdo ani nepoznal, protože to byla stejná látka. Opravdu si dala záležet. „Tetičko, moc děkuji". Opravdu jsem ji hodně využila a vždycky, když jsem ji brala do rukou, musela jsem na ni myslet. To prostě jinak nešlo.
Tetička vážně onemocněla a já jsem směla jít se svým manželem do nemocnice, naposledy ji navštívit. Byla jsem překvapená. Tato, tak vždycky šarmantní žena zde leží velmi zesláblá a spí. Manžel se ji dotkl a něžně ji probouzí. Ona okamžitě reaguje a poznává hlas svého kazatele. Je moc šťastná, že nás vidí. Také se připojuji a pohladím její tak slaboučkou ruku. Tetičko, moc děkuji za vaši rukavičku. Stále mi tak slouží a myslím při tom na vás. Její tělo bylo již slabé, ale duch, ten byl úžasný! Upřímně se radovala, že nás vidí. Po chvilce se na mne obrací a říká: „Už nemám sílu v rukách, už ti nemůžu žádnou rukavičku ušít!" Jenom jí v tichosti hladím ruku. Tetička umřela, ale moje vzpomínka na ni přijde vždy, když si chci chránit svoje ruce. Uplynul nějaký čas a moje rukavička byla už hodně opotřebená. Někdy jsem si říkala, měla bych si koupit jinou. Sestra Mirka, jako by to slyšela, donesla mi jednoho dne úplně novou rukavici i se zatepleným dílem pod hrnec. Jak se to mohla dozvědět? Musela jsem se jí zeptat, jak věděla, že potřebuji novou rukavičku. Nechápala jsem! Bylo to moc milé. Měla jsem nové, modře kytičkované doplňky, a tak jsem tu moji červenou rukavičku schovala vzadu do skříně. Nemohla jsem ji vyhodit, měla jsem s ní spojeno mnoho krásného. Nyní jsem měla již dvě rukavičky.
Za nějaký čas jsem dostala od sestry Mirky další rukavičku a k tomu celý set. Bylo to moc krásně ušité, zateplený čtverec i kruh pod hrnec. Musela jsem přemýšlet, jak to má Pán Bůh dobře zařízené. Okamžitě, když někdo odejde z tohoto světa, nahradí ho někým jiným.
Moje ruce se měly moc dobře. Vůbec jsem si je nemusela pálit o troubu. Je to skutečně tak. Pán Bůh dává v pravý čas vše potřebné. Stará se o nás i v takovýchto obyčejných věcech. Povolává jiné lidi, aby pokračovali v díle a v práci.
Ale tu první rukavičku nemohu vyhodit. Je celá promaštěná, ale mám ji stále schovanou. Byla prostě prvním praktickým dárkem z lásky.

Dana Jersáková

Skupina SEDEM

Tým, ktorí ju nepoznajú, ju rád predstavím, a tých, ktorí ju poznajú, určite poteším. Dnes vám chcem porozprávať o košickej vokálno - inštrumentálnej skupine SEDEM, založenej na konci minulého storočia. Dozviete sa, prečo a ako vznikli, prečo sa volajú tak, ako sa volajú, čo im prináša ich služba a mnoho zaujímavého z ich života.
Vedúci skupiny SEDEM Ľuboš Dzuriak je môj zať. No, nemuselo to tak byť. Keď prejavil záujem o moju dcéru Dianku, potešil som sa, lebo spĺňal všetky moje požiadavky. Až na jednu. Nepoznal noty.
Aj som mu povedal, či si trúfa prísť do muzikantskej rodiny s takýmto hendikepom. Ale aby som ho hneď neodstavil na vedľajšiu koľaj, dal som mu ešte šancu.
Do zásnub. Súhlasil. Keď prišiel deň zásnub a Ľuboš pred všetkými prítomnými prednieso svoju reč, opýtal som sa ho: „Ľuboško, povedz mi, aká nota v husľovom kľúči je na prvej pomocnej čiare pod notovou osnovou.“ Ľuboš sa zamyslel a povedal: „C.“ Prítomní, ktorí nepoznali správnu odpoveď, sa obrátili na mňa. Až keď som vyhlásil: „Je tvoja,“ všetci si vydýchli. Priznám sa, že neviem, ako by som zareagoval, keby odpovedal nesprávne.
Ľuboš sa narodil do veriacej rodiny, ale doma nebol vedený k hudbe. K hraniu a spievaniu ho viedla hudobná aktivita košickej mládeže baptistického zboru. Najväčší vplyv mal naňho jeho starý ocko Ján Vinc, ktorý mal naozaj ťažký život.
Bol ochrnutý, prežil tri zo svojich štyroch detí a napriek tomu bol pre svoje okolie veľkým svedectvom. Ľudia chodievali na povzbudenie práve k nemu. Napísal knihu Narodený pre šťastie, v ktorej jasne deklaruje, že jeho radosť z Pána Ježiša je skutočná.

Spoluzakladateľom skupiny SEDEM a dlhoročným Ľubošovým priateľom je Peter Jurčo. Nenarodil sa do kresťanskej rodiny a duchovné veci vôbec neriešil. Poznanie kresťanstva bolo podľa neho šokovou terapiou, lebo jeho najlepší priateľ, ktorý ho zasväcoval aj do tajov hudby, mu raz vyznal, že je kresťanom. Šokom pre Peťa to bolo preto, lebo si dovtedy myslel, že kresťanstvo je len pre slabých. Neskôr bol pozvaný do košického zboru na evanjelizáciu. Prekvapilo ho, že mal stále pocit, že ten kazateľ hovorí priamo k nemu. Vtedy ešte netušil, že to do jeho kostí preniká Božie slovo a Jeho Duch. Po skončení išiel do zákulisia, kde sa zaňho modlili a on prijal Ježiša do svojho života.
Peťo mal v tom čase vo veľkej obľube skupinu Beatles a vo svojej fonotéke veľké množstvo ich piesní i nôt. Keď sa obrátil, zrazu pocítil, že táto svetská hudba už nemá miesto v jeho živote a všetko zahodil.
Zaľúbil sa do kresťanských piesní, ktoré mali zrazu preňho úplne iný, nový rozmer a pripomínali mu, že tomu, čo získal v Kristovi, sa na tomto svete už nič nevyrovná. Lenže v tých časoch nebolo v našich obchodoch dostať kresťanské piesne. Tak si ich mladí nadšení a zapálení Košičania objednali priamo z USA.
Potešili sa, keď nosiče prišli, ale s nimi prišiel aj účet z colnice, s výškou ktorého nejako nepočítali. Ešte že Ľubošov otec bol ochotný to všetko uhradiť.
Postupne sa z mládeže vytvorila skupina, ktorej neskôr dali názov SEDEM, lebo práve toto číslo poznali ako biblické číslo dokonalosti a plnosti a to si vzali ako cieľ nielen v hudbe, ale aj v živote.
Prevažne hrali v zhromaždení a na mládežníckych konferenciách a potom nahrali jediné svoje CD s názvom „Som rád, že

si prišiel", vďaka ktorému sa tieto vzácne piesne zachovali.
Danko Staroň, jeden z najmladších z vtedajšej mládeže, sa veľmi chcel dostať do skupiny. Kvôli tomu sa začal učiť hrať aj na gitare. Raz k nemu pristúpili obaja zakladajúci členovia a opýtali sa ho, či by chcel účinkovať v skupine. Dankovi sa rozžiarili oči. Veľmi po tom túžil. Oznámili mu, že má dve možnosti. Buď bude sedieť za ich mixovacím pultom a skupinu ozvučovať, alebo bude hrať na base. Najprv ostal sklamaný, lebo v živote na tomto nástroji nehral, ale túžba hrať v skupine bola silnejšia a za krátky čas sa basa stala jeho obľúbeným nástrojom.
Hlavným tvorcom nových piesní bol Ľuboš. V tom čase mal veľmi tvorivé obdobie a keď nejakú pieseň priniesol na nácvik, ostatní si ju veľmi rýchlo obľúbili a hravo ju vo vlastnej iniciatíve zabalili do svojho aranžmánu.
Raz hrali v Košiciach na kresťanskej akcii Proti prúdu, a keďže to bolo priamo na Hlavnom námestí, bola to pre nich veľká pocta. Vtedy si uvedomili, že so zvesťou o Pánovi Ježišovi stoja na tom istom pódiu, kde pred 89. rokom stál prvý komunistický prezident Klement Gottwald.
Duch ich piesní je stále živý a občerstvujúci. A čo môže byť krajšie, ako keď Peťovi dvaja synovia hrajú v súčasnosti už vo svojej vlastnej skupine a v repertoári majú aj piesne skupiny SEDEM.
Aj oni môžu prežívať presne to, čo pred časom spieval a vyznával ich otec, keď spieval: „Dnes všetko Ti dávam..."

Ak sa chcete o skupine SEDEM dozvedieť viac a vypočuť si aj ich piesne, otvorte si archív Radia7 reláciu RETROklub č. 51 na adrese: http://www.radio7.sk/relacie/hudobny-klub/retroklub

Pripravil Slávo Kráľ

Lebo nám nedal Boh ducha bojazlivosti

Strach má veľa podôb. Od nesmelosti, malodušnosti cez úzkosť až k znechuteniu. Ak nad naším citátom spozornieme, dozvieme sa užitočnú informáciu o našom uplatnení v službe evanjelia. Bojazlivosť, skľúčenosť a znechutenie nie sú len nepríjemné pocity, ale aj zlodeji nášho obdarovania. Keď podliehame strachu a znechuteniu, nepoznáme, akým cenným darom vystrojil Pán každého z nás. „Lebo nám nedal Boh ducha bojazlivosti, ale moci a lásky a zdravého rozumu" (2Tim 1, 7) – sebaovládania.

Nezatvorme srdcia pri dnešnom napomenutí

Zvlášť v mladom veku, keď sa formuje charakter, potrebujeme byť usvedčení slovom, že Boh každého obdaroval doslova pokladmi. Všetci sme dostali jedinečné obdarovanie. Zabojujme osobne s bojazlivosťou, nesmelosťou a malodušnosťou. Boh si neželá, aby sme podliehali duchu bojazlivosti. Strach sa síce bude vracať, ale kresťan – aj vo vyššom veku – sa musí naučiť vnímať a prijímať Pánovo uistenie: nebojte sa, ani sa nestrachujte. Dnes k tomu apoštol dodáva, že sme boli obdarovaní duchom moci a lásky a zdravého rozumu – sebaovládania. Duch moci, nedajme sa pomýliť, to nie je ľudská sila, ani statnosť. Vidíme, kam mocní tohto sveta dotláčajú národy. To nie je Božie zmocnenie a veľkosť, ktorá sa natíska aj do sŕdc Božieho ľudu: „A prišla im myšlienka, že ktorý asi z nich je väčší" (L 9, 46). Obľubujeme sa aj medzi sebou mlčky sváriť, kto je väčší alebo duchovnejší. A potom namiesto vzájomnej služby sa predbiehame.

Duch lásky

Radi hovorievame o Božej láske, až ju v srdci a mysli pretvoríme na milučkú, priateľskú pomocníčku akejkoľvek sebeckej túžby. Ale **Božia láska je mocou**, ktorá zachraňuje, premáha mocnosti zla a jeho dôsledky: nespravodlivosť, pomstychtivosť a pod. Uvoľňuje miesto pre život slabých, chudobných a utláčaných. Duch Božej lásky je rozsiahly **Boží nárok**, aby sme zlomyseľnosť premáhali dobrotivosťou, rozhorčenie úctou a miernosťou, nadutosť pýchy pokorou, urazenosť a pomstychtivosť znášanlivosťou... Overujme si obrovský rozmer lásky v Biblii – 1K 13. Zamilujme si náročnosť Božej lásky a v osobnej dennej modlitbe si jej náročnosť osvojujme.

Duch zdravého rozumu

Rozum netreba potlačiť, ani vylúčiť. Je skvelým Božím darom. Nie boj s rozumom, ale niečo iné je nebezpečnejšie a horšie – naše vynaliezavé a mocné ego. V ekumenickom preklade je pojem zdravý rozum preložený slovom sebaovládanie. Slovíčko nádherne vystihuje boj s egoistickou mocnosťou v nás, ktorú sa máme učiť ovládať. Sebaovládanie je jedna zo vznešených služieb, ktorú si na pozadí pravdy evanjelia doprajme. „Lebo všetci hľadajú svoje, a nie Krista Ježišovo" (Fil 2, 21). A teraz domýšľajme. Ak si doprajete kontrolu sebeckej motivácie, zostane vám len to, čo je prečistené – čo je dané Ježišom Kristom.

J. Stk.

Modlitby ve víře

Modlitba je tajemstvím duchovního růstu, ale pokud přicházíme k trůnu jen kvůli svým vlastním potřebám a svému osobnímu povznesení, je to sobecké. Bible nám ukazuje, že nemáme zapomínat na opravdové modlitby za lidi kolem nás a dává nám příklady, jak lze modlitbami pomáhat (viz 2 K 1, 11). Lidé často říkají: „Budu se za tebe modlit," ale pomodlí se jednou, dvakrát a pak rychle na potřeby druhého zapomenou. Skutečný modlitební služebník je ten, kdo se za potřeby ostatních modlí vytrvale. Nepomodlí se za ně jednou a dost. Ne, přimlouvá se den co den. Vaše modlitby nemusejí být dlouhé. Prostě jen vyslovte svou prosbu a věřte, že vás Bůh slyší. Krásný příklad jsem zažil, když jsem jednou ležel nemocný v posteli. Přišel ke mně jeden můj vnuk a oznámil: „Dědo, budu se za tebe modlit." Můj malý přímluvce mi položil ruku na hlavu a modlil se: „Ježíši, ať je mu líp." Usmál jsem se a poděkoval za modlitbu. Ale on ze mě nespustil oči. Nakonec řekl: „Jsi uzdravený, vstaň!"
A tak jsem vstal – a byl jsem uzdravený. Jeho modlitba ve víře mě postavila na nohy.
Když svatí horlivě hledají Boha s dětskou vírou a prosí za potřeby druhých, dějí se mocné zázraky. Stačí se podívat do Písma a vidíme, jak Bůh mocně jednal v reakci na modlitbu, a můžeme se s odvahou stát modlitebními přímluvci.
Podívejte se, jaké silné svědectví má Pavel: *„Sami v sobě jsme však měli ten rozsudek smrti, abychom nespoléhali na sebe, ale na Boha, který kříší mrtvé; on nás vysvobodil z takového nebezpečí z náruči smrti a ještě vysvobodí; v něho jsme složili svou naději, že ještě znovu vysvobodí, když i vy nám budete pomáhat modlitbou, aby za nás mnozí děkovali kvůli daru milosti, kterého se nám dostalo skrze přímluvy mnohých"* (2 K 1, 9).

David Wilkerson

Příběh ve fotografii, aneb „Fotografujeme s Biblí“

Můžete nám také poslat svůj příběh a fotografii. Rádi jej uveřejníme. Posílejte také svoje fotografie, které vás zároveň inspirovaly a připomněly nějakou myšlenku z Bible.

Redakce

Navigácia

Vy skôr narodení si iste spomínate, ako sa kedysi jazdilo po cestách. Mapa na sedadle alebo na kolenách spolujazdca a pozorné sledovanie smerových a informačných tabúľ popri ceste. Neraz sme sa cez stiahnuté okienko museli pýtať okoloidúcich na cestu. Táto doba je definitívne preč. Novšie autá majú zabudovanú navigáciu a keď ju naše auto nemá, žiadny problém. Stačí navigácia v telefóne, ktorý si pripevníme na čelné sklo. Zadáme cieľ cesty a stlačíme štart. Na displeji vidíme cestu, na ktorej sa nachádzame, a tiež okolie. Môžeme sledovať aj čas, kedy budeme v cieli. Ak chceme, tak sa môžeme spoľahnúť na hlasové povely. Mnohé navigačné systémy nás upozornia na prekážky či zápchy, na čerpacie stanice a reštaurácie. Jednoducho pohodička. Navigácia je neoceniteľný pomocník hlavne v noci. Ale všetko závisí od nášho nastavenia a aktualizácie dát.
Je to vždy naozaj také bezproblémové? Mne sa stalo napríklad, že z reproduktora navigácie znela rada: **pokiaľ je to možné, otočte sa o 180 stupňov späť.** A bolo to v tuneli. Neviem či som ja niečo zle nastavil alebo som nemal aktualizované dáta, ale navigácia ma dezorientovala. Stalo sa mi to tiež na nových úsekoch ciest, že ma navigácia viedla zle (zrejme ešte neboli dostupné dáta o novej ceste). Aj navigačný systém je tvorený ľuďmi a miera spoľahlivosti záleží aj od užívateľa. Systémy sa neustále zdokonaľujú, ale aj tak dochádza k omylom. Aj pilot malého lietadla musí sledovať veľa prístrojov a tiež navigáciu, aby sa bezpečne dostal do cieľa, hlavne keď je znížená viditeľnosť.

Náš život je podobný putovaniu po ceste a smeruje do cieľa, ktorý sme si vybrali. Je to nebeský domov, kde nám išiel pripraviť miesta náš Spasiteľ Pán Ježiš. Neminúť tento cieľ sa dá len tak, že budeme kráčať podľa najbezpečnejšej navigácie BIBLIE. Ona nám hovorí: **choď, stoj, uteč, vyhni sa** ... Aby sme mohli tieto pokyny počuť, musíme Božie slovo poznať a Duch Svätý nám ho pripomenie v pravý čas. Pri navigácii v aute sa stáva, že keď omylom alebo úmyselne neposlúchneme pokyn, tak zaznie hlásenie : PREPOČÍTAVANIE! Navigácia sa snaží vrátiť nás na správny smer. Ak chceme ísť v živote vlastnou cestou, Boh nás chce s láskou prinavrátiť na správnu cestu . To prepočítavanie sa deje cez naše pokánie a vyznanie hriechu. Vďaka za to, že Pán Ježiš sa za nás neustále prihovára u svojho Otca, aby sme nezablúdili.

V. Malý

Spomienka

„Ako sa otec zmilúva nad synmi, tak sa Hospodin zmilúva nad tými, čo sa ho boja.“ ***Ž 103, 13***

Chcela by som sa s vami podeliť o pár milých spomienok na môjho ocka.
Práve v auguste bude tomu rok, ako odišiel do nebeskej vlasti. Nezmienili sme sa o jeho odchode v našom časopise Rozsievač, preto cítim akúsi vnútornú potrebu spomenúť si naňho teraz po roku.
Môj ocko Peter Surovček bol najstarším členom vo Vavrišove, v najstaršom zbore BJB. Pán života a smrti si ho k sebe povolal v nedožitom 95. roku života dňa 3. 8. 2017.
Na stretnutie so svojím Pánom sa veľmi tešil a Jeho pozvanie očakával každý deň.
Keďže som počas jeho staroby žila v jeho blízkosti, prežila som s ním veľa pekných chvíľ a spomienok, ktoré ovplyvnili aj môj život. Aj vďaka nemu som sa naučila vo všetkom dôverovať Bohu. Bol pre mňa príkladom nasledovania Pána Ježiša Krista. Miloval Ho celým svojím srdcom, dušou i mysľou.
Verš z Mt 6:33: „Hľadajte najprv Božie Kráľovstvo a to ostatné vám bude pridané,“ bol pre neho veľmi vzácny a verím, že sa v jeho prípade aj naplnil. Často hovorieval: „Pán mi pridáva viac, ako si zaslúžim, dieťa moje.“
Mal bystrú myseľ, rád si čítal Božie slovo, spieval a modlil sa. Na modlitbách neustával. Bol veľmi vďačný Pánovi a tešil sa z toho, že všetky jeho tri deti - brat Peťo, sestra Zlatka i ja – sme v mladosti odovzdali svoj život Pánovi Ježišovi a máme istotu spasenia. Modlieval sa menovite za celé naše rodiny. Bol vždy rád, keď sme sa všetci pri ňom stretli. Bol vďačný Pánovi za všetko. Aj dnes si ho viem živo predstaviť, ako pri vykopaní poslednej „švábočky“ v jeseni alebo pri zmetávaní sena na šopu, keď sme len-len stihli pred dažďom popratať, sklonil sa, zložil ruky a poďakoval nášmu Bohu za úrodu a silu pri práci. A takisto to bolo pri „sobotňajších bryndzových haluškách“, keď sme sa všetci po vykonanej robote zišli pri stole. Bez ocka sa nikdy nemohlo začať jesť. Jeho modlitba bola pokorná a presvedčivá, plná vďaky a ja verím, že sa niesla až k Božiemu trónu.
Nič nebral ako samozrejmosť, všetko prijímal ako nezaslúženú Božiu milosť. Veľmi mu záležalo na zborovom živote vo Vavrišove a bol smutný, keď skupinky odchádzali zo zboru. Napomínal nás, aby sme neopúšťali spoločné zhromaždenie.

„Hľadajte najprv Božie Kráľovstvo a to osotatné vám bude pridané“ (Mt 6, 33).

Detailne spomínal na mládežnícke roky, keď aj štyridsať krstencov naraz vyznávalo svoju vieru v Pána Ježiša Krista; s akou radosťou bol súčasťou vavrišovského tamburáša alebo spevokolu spolu aj s našou mamkou. I keď vo svojom živote prešiel aj ťažkým obdobím, mamku si Pán odvolal po ťažkej chorobe vo veku 53 rokov (Olinka rod. Lizúchová), nesťažoval sa, radšej spomínal na to pekné a dobré. Vedel zastať všetky práce v domácnosti a my deti sme od neho cítili nielen otcovskú, ale aj materinskú lásku.
V poslednom období svojho života si rád spieval pieseň Buď vôľa Tvoja, ó, Pane môj... Na sklonku života trpel Parkinsonovou chorobou, ale nemal žiadne bolesti, nesťažoval sa na nič.
Dnes viem, že to bola veľká Božia milosť, že som počas jeho staroby mohla prežiť veľa krásnych, požehnaných a nezabudnuteľných chvíľ strávených spolu s ním pri Božom slove a aj pri jeho spomienkach.
Vďaka Ti, Pane Ježišu, za život môjho ocka, ktorý Ti ostal verný až do konca. Vďaka Ti za jeho modlitby a lásku, ktorú preukazoval našim rodinám.
Dovidenia u Pána, drahí rodičia.

Dcéra Edita

Sestra Libuše Zhorná odešla k Pánu

Dne 13. 4. 2018 vstoupila naše sestra do nebeské slávy ve věku 94 let po dlouhé nemoci. Mohli jste ji znát jako radostnou křesťanku, která svým úsměvem potěšila i povzbudila své okolí. Mnoho let vedla sesterskou práci ve vinohradském sboru, byla členkou staršovstva, kromě jiného právě v náročné době přestavby pražské modlitebny. Její víra v Pána Ježíše Krista byla každodenní realitou. Jsme za ni Pánu Bohu vděčni.

Bratři a sestry z vinohradského sboru

Výzva

Redakční rada Rozsévače hodlá vydávat na pokračování vzpomínky na období totality v našich sborech, zejména na různou nelegální službu. Např.: nepovolená shromáždění, šíření literatury, nahrávky pro TWR, pobyty mládeže, dětské tábory, služba v domovech důchodců, společná setkávání kazatelů a farářů z různých církví, vyučování zahraničními lektory aj. Pokud máte takové vzpomínky (nebo vaši rodiče, známí) a chtěli byste se o ně podělit, rádi je vydáme. Vzpomínky by mohly být dobré zvláště pro mladší generaci, která o tomto období našich dějin ví velmi málo. Děkujeme a těšíme se na vaše dopisy.

Redakce

Témata vydání časopisu Rozsévač/Rozsievač 2018

Číslo 7/8 2018 – Láskyplné vztahy Uzávěrka 10. 5. 2018
Číslo 9 2018 – Efektivní struktury Uzávěrka 10.7. 2018

Štrikující anděl

Smím si přisednout?
Zeptal jsem se jedné starší paní v Brně v jednom z parků. Zajisté, místa je tu dost i pro dva, mile se na mě usmála.
Děkuji, odpověděl jsem a už jsem se těšil na kávu z automatu a nějakou tu svačinu, co jsem měl v batohu. Bylo sobotní odpoledne a slunce pálilo. Ale ve stínu stromů bylo příjemně. Vypil jsem kávu (z automatu nic moc) a něco pojedl. Já bych si polámal prsty, neodolal jsem poznámce, když jsem viděl, jak paní šikovně plete něco bílého a širokého. Myslel jsem, že to je šála nebo něco podobného. Ale kdeže, hochu, to chce jenom praxi, jako všechno v životě. Souhlasně jsem pokýval hlavou, ale i tak zaprotestoval: Toto ne, já bych si zauzloval prsty. A co to vlastně bude? Šála pro vnučku? Ale kdepak, to budou obvazy pro nemocné leprou, posílám je do Afriky. Obdivně jsem se na paní zahleděl. Tak to vás obdivuji ještě víc. Klubíčka kupuji ve velkoobchodě. Dávají mi na ně slevu, tak to není zas taková oběť. Děláte to už dlouho?
No, pár let to už bude, odpověděla paní a zahleděla se někam do dálky. Když mi zemřel můj manžel, hledala jsem nějakou útěchu a tohle mi, kromě jiných věcí, dává smysl žít. V jejích očích se zaleskly slzy.
To je ale horko, že ano? Snažil jsem se rychle změnit téma. Nerad přivádím lidi k slzám. To nic hochu, člověk si pobrečí a je mu líp, a jednou se opět všichni tam nahoře setkáme. Potom jsme seděli mlčky a paní si vychutnávala klid v parku. Za chvíli pomalu sbalila pletení. Já už musím jít.
Ano, i já už půjdu, odpověděl jsem. Děkuji, že jsem vás mohl poznat. Možná se ještě někdy potkáme, pokud ne tady, tak doufám tam nahoře. Ale to víš, že jo, hochu, život je plný setkání. Jednou se sejdeme všichni.
Byla sobota odpoledne a já jsem měl za sebou setkání s jedním andělem, který šikovně plete pro nemocné lidi obvazy.
A myslím, že nejen obvazy na tělo.

A.N.

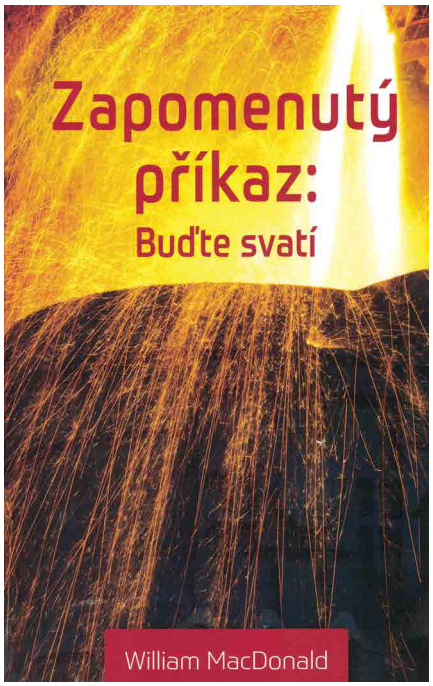

Nová kniha W. MacDonalda

Nedávno vyšla další publikace Williama MacDonalda **Zapomenutý příkaz: Buďte svatí.** Autor v ní ukazuje kontrast skutečného života řady křesťanů s tím, že bychom měli žít svatě. Bůh nám dal potenciál ke svatému životu, ale my si to často neuvědomujeme, nebo o tom ani nevíme. Kniha ukazuje, z čeho a jakým způsobem můžeme čerpat, aby náš život byl svatý. V druhé části knihy se zabývá řadou různých oblastí všedního života a tím, jak v nich můžeme žít svatě. Rozsah 224 stran, formát 11x18 cm, cena 190 Kč, v případě odpovědi na tento e-mail je cena 160 Kč + poštovné. Více informací o knize najdete na www.ethos.cz.

Jan Vopalecký a Meinolf Mellwig

INZERCIA

Maľovanie interiérov kostolov, obnova fasád a reštaurovanie. Oprava a ladenie organov. Pokrývanie kostolných striech a veží. Aj na území Českej republiky. Ponúkame zľavu, 100 % kvalitu a dlhoročnú záruku.
Kontakty: e-mail: reart007@gmail.com
Tel.: +421 35/659 31 39,
+421 905 389 162, webové stránky:
www.reart.eu

PONUKA

Ponúkam ubytovanie v drevenej chalupe pod Vysokými Tatrami v obci Važec, pre 8-10 osôb. K vybaveniu patrí spoločná sprcha, wc a kompletne vybavená kuchyňa.
Číslo telefónu 0908 499 068,
e-mail: zuzkamichalka52@gmail.com

Za sestrou Evou Titěrovou

Nezabúdame, ďakujeme! Napodobňujeme?

Keď som sa dozvedela, že milá sestra Evička Titěrová je už v náručí svojho drahého Spasiteľa, akosi mimochodom som siahla po zborníku s názvom Obdarovaná milostí, ktorý bol vydaný pri príležitosti 40. výročia ustanovenia OS BJB v Čechách a na Slovensku.
Prvé slová, ktoré sú tam uvedené, znejú takto: „V našem životě jsou chvíle, na které můžeme klidně zapomenout. Nic významného se v nich neudálo. Jsou však také chvíle nebo časové úseky, kratší nebo delší, které výrazně ovlivnily náš život, a my se k nim v myšlenkách vracíme...“ Čítala som si tieto vety a v ušiach mi znel milý hlas sestry Evičky.
Aj ja sa budem teraz vracať ku chvíľam, ktoré sa v mojej mysli vynorili jej odchodom a ktoré ovplyvnili nielen môj život, ale iste i život mnohých sestier a snáď aj bratov v Čechách, na Morave, ale aj na Slovensku. Poznala som sa s ňou práve preto, lebo obe sme milovali a nasledovali Pána Ježiša. Tak to bolo nielen v prípade nás dvoch, ale aj našich manželov, ktorých okrem viery v Pána Ježiša spájala aj kazateľská služba.
Brat kazateľ Pavel Titěra ako predseda BJB v Československu a jeho manželka boli v 70. a 80. rokoch pomerne často – aj niekoľkokrát do roka – hosťami košického zboru, kde bol môj manžel kazateľom, a tak bolo samozrejmé, že boli aj hosťami v našej rodine. Rozhovory so sestrou sa vždy týkali aj práce v OS.
Obdivovala som jej zapálenosť pre túto prácu; túžbu, aby sestry v našich zboroch boli nielen dobré a milujúce manželky a matky, ale aj pracovníčky na Božej vinici. Túžila, aby sestry v zboroch získavali duchovné vzdelanie, aby milovali Božie slovo, aby sa učili viac a viac spoznávať svojho Spasiteľa a odovzdávali to svojim deťom a okoliu, v ktorom žijú. Raz, keď opäť prišli a jej manžel slúžil v zbore, hovorila, že spolu so sestrou Miladou Pohlovou cítia, že je čas odovzdať štafetu mladšej generácii sestier. Medzi iným mi povedala: „Treba hľadať pokračovateľky v tomto Božom diele. Modli sa, či tam nechce mať Pán Boh práve teba.“ Mráz mi prebehol po chrbte. Teologicky vzdelaná, životom skúsená žena, ktorá ovláda niekoľko jazykov, ktorá sa tejto práci venuje viac ako dve desaťročia – a ja?!
Nebudem uvádzať svoje osobné modlitebné zápasy a prehodnocovania jej návrhu, ktoré trvali celé dva roky, ale stalo sa. Začala som nielen pracovať po jej boku, ale ešte viac ju spoznávať – jej charakter, vedomosti, zapálenosť pre Pána, pokoru a taktnosť; ako vedela usmerňovať, napomínať a viesť. Bola to moja učiteľka, môj duchovný vzor – hodný nasledovania. Poznala jednotlivé zbory, členov a členky – aj na Slovensku – tak dobre, že pri príprave programu na konferencie často pomohla tým, že odporučila konkrétnu sestru, ktorú sme mali osloviť, aby poslúžila na danú tému. Presadzovala myšlienku, že hlavným poslaním Odboru sestier je sústrediť sestry k účinnej službe lásky, účasti na zborovom živote a na práci pre Božie kráľovstvo. Veľmi jej záležalo na tom, aby manželky kazateľov cítili spolupatričnosť, aby sa stretávali, lepšie sa poznali a odovzdávali si skúsenosti zo života kazateľskej rodiny v zbore. Z toho dôvodu sa uskutočnilo niekoľko stretnutí manželiek kazateľov.

Sestry nielen v Čechách, ale aj na Slovensku si ju veľmi vážili a boli vždy vďačné, ak na konferencii poslúžila, hoci už aktívne v OS nepracovala.
Osobne som mala možnosť spolupracovať s ňou aj v redakčnej rade Rozsievača. Pán Boh ju obdarovával aj vo vyššom veku húževnatosťou, silou, aktivitou a bystrou mysľou. Obdivovala som tento Boží dar pri nej. Milú sestru Pán Boh mnohým obdaroval, ale ona si to nenechávala pre seba. V práci na Božej vinici to zveľaďovala a niekoľko desaťročí zasievala do sŕdc ďalším generáciám sestier.

V liste Hebrejom 13, 7 je výzva: „Pamätajte na tých, čo vás viedli a hlásali vám Božie slovo. Dobre si všímajte, aký bol ich odchod zo života a spôsob žitia a napodobňujte ich vieru.“

Nechceme zabudnúť! Je čo napodobňovať!
Vďaka Bohu za život sestry Evy Titěrovej!

E. Pribulová

Eva Titěrová (23. 10. 1922 – 25. 3. 2018)

Eva Titěrová se narodila ve věřící rodině bankovního úředníka, později kazatele tehdejší Jednoty českobratrské (dnes Církve bratrské) Jindřicha Brůžka dne 23. října 1922 v Praze. Rodiči byla již od útlého dětství vedena k tomu, aby svůj život odevzdala do Ježíšových rukou, což se stalo v době, kdy jí bylo pouhých 11 let. Tehdy se ocitla po vážném úrazu, kdy ji srazil autobus, na nemocničním lůžku. Tam prožila Boží blízkost a také odevzdání svého života do Božích rukou. Od té doby pak stála mnohokrát ve svém životě tváří tvář smrti, ale ze všech těchto situací ji Pán Bůh vysvobozoval. Pro záchranu druhých také nejednou riskovala svůj vlastní život.

Po vystudování reálného gymnázia absolvovala Masarykovu školu zdravotní a sociální péče, protože vysoké školy byly u nás v té době zavřeny. Po absolvování této školy pracovala ve školním lékařství v Praze. V této službě prožila v nelehkém období nacistické okupace mnoho dramatických chvil. Na konci války, v květnových dnech roku 1945, odjela do Terezína pomáhat lidem, kteří přežili utrpení terezínského koncentračního tábora. Tam s ní byl i její snoubenec Pavel Titěra. Jejich sňatku bylo požehnáno kazatelem Jednoty českobratrské Bohuslavem Benešem dne 27. října 1945 v Praze.

Už před svatbou se rozhodli, že stráví svůj společný život v díle evangelia.

První příležitostí k této službě byl pobyt v malé pohraniční vesničce Vlčí Hoře u Krásné Lípy na severu Čech. Po dvou letech nastoupil Pavel Titěra do kazatelské služby v Jednotě českobratrské. Prvním jeho působištěm byl Rakovník. Odtud pak odešli manželé Titěrovi do Holešova, a to již se třemi dětmi – Tomášem, Janem a Evou. Zde pak pracovala sestra Eva v Národním ústavu zdraví. Čtvrté dítě, Lydia, se již narodila v Brně, kam se rodiče přestěhovali v roce 1955 a kde strávili většinu života. Nějakou dobu sice žili v Praze a Olomouci, ale nakonec zase v Brně. Ve sborovém církevním domě Bratrské jednoty baptistů pak sestra Eva žila až do srpna roku 2017.

Nejen v postavení manželky kazatele, které trvalo víc než 54 let, ale i po smrti manžela pokračovala sestra Eva ve službě církvi, a to na nejrůznějších úkolech. Dvacet let byla předsedkyní Odboru sester BJB v Československu, řadu let pracovala ve Výchovném odboru církve, učila na Dálkovém teologickém semináři. Byla členkou redakční rady Brněnské tiskové misie, členkou redakční rady celocírkevního časopisu Rozsévač. Určitou dobu také vykonávala funkci tajemnice Ústřední rady Bratrské jednoty baptistů. Ve svých funkcích navštěvovala sbory v celém tehdejším Československu, na konferencích mívala pravidelně stěžejní referáty. Zastupovala sestry na mezinárodních kongresech a konferencích, dodnes na ni mnozí přátelé v zahraničí vzpomínají. Velikou pomocí jí byla znalost cizích jazyků, ať již němčiny, angličtiny či francouzštiny. Napsala mnoho článků pro církevní časopisy. Nelze opomenout ani její překladatelskou práci. Přeložila knihu Tajemství jedné zahrady, spolu s manželem také publikaci Plnost Ducha svatého v životě křesťana.

Nelze zapomenout ani na výrazný podíl sestry Evy na realizaci návštěv Billyho Grahama, sestry Joni Eareckson Tada a Jamese Bensona Irwina v Československu. Spolu s manželem pak připravila publikaci Volání na cestu pokoje o návštěvě B. Grahama v roce 1982.

V roce 1991 byli manželé Titěrovi požádáni Ústřední radou BJB o realizaci obnovení dřívějšího teologického semináře, jehož činnost byla násilně ukončena totalitním režimem v roce 1951. A tak s Boží pomocí založili v Olomouci Biblickou školu BJB, později Vyšší odbornou školu sociální a teologickou – Dorkas. Zde sestra Eva pracovala jako tajemnice školy, třídní učitelka, později jako zástupkyně ředitele. Vyučovala více předmětů, a to ještě i při svém dojíždění z Brna až do svých 85 let. Svým srdečným a empatickým přístupem ke studentům si získala od samého počátku jejich lásku a důvěru, a stala se jim tak druhou maminkou.

Nelze opomenout ani to, že sestra Eva Titěrová byla až do léta roku 2017 velmi aktivní členkou svého domovského sboru BJB v Brně. Její přítomnost, modlitby na biblických hodinách i v nedělních shromážděních bývaly pro všechny velikým povzbuzením. Ani na její osobní službu evangeliem nelze zapomenout. Využívala k tomu všech příležitostí. Ať již při svých pravidelných procházkách v nedalekém parku či u těch, kteří se objevili v její domácnosti. Nikomu svoji víru nevnucovala, ale každému ji přála. Byla rovněž velikou modlitebnicí ve svém osobním životě. Mnozí lidé byli na jejím osobním modlitebním seznamu. Stále byla plná zájmu o všechno dění v církvi. Modlila se za duchovní obnovu církve, za duchovní probuzení českého národa.

Pán Bůh dal sestře Evě Titěrové čtyři děti, 9 vnoučat a 23 pravnoučat. Velice vděčně a šťastně s nimi oslavila své 90. narozeniny v roce 2012. V kruhu svých dětí pak i 95. narozeniny v roce 2017. Zejména v posledních letech, v poslední době, byla stále připravena na to, že si ji Pán církve může již každým dnem povolat do věčného domova. Brala tak každý další darovaný den života s velikou vděčností. V pokoji prožívala i poslední měsíce a týdny svého pozemského života v Domě pokojného stáří Naděje v Brně. Již bylo nereálné, aby se o ni dále v domácím prostředí obětavě starala dcera Eva Mečkovská. Do chvíle, kdy ještě mohla, se právě tak obětavě o ni starala dcera Lydia Smilková.

Celým životem provázel sestru Evu biblický verš, který zazněl již při svatebním kázání v roce 1945: **„Čím se odplatím Hospodinu za všecka dobrodiní mně učiněná?“** (Žalm 116, 12)

Sestře Evě Titěrové nelze než poděkovat za všechno, co udělala pro své nejbližší, pro své další bližní, pro celou církev Kristovu nejen u nás, ale i ve světě. Zůstává velikým příkladem obětavé a láskyplné služby Bohu i lidem. Chtějme nést její duchovní odkaz dále a naplnit tak biblickou výzvu: **„Pamatujte na své vůdce, kteří vám předložili Boží slovo; všímejte si výsledku jejich života a berte si příklad z jejich víry.“** (Židům 13, 7)

Bohu díky za její život!

Kondolence Světového svazu baptistů (Baptist World Alliance, USA):

Drahý bratře kazateli Titěro, všichni jsme byli zarmouceni zprávou o smrti vaší maminky. Bezpochyby byla jedním z hlavních pilířů baptistické práce v Československu i během kritických období. Spolu s Tebou jsme vděčni za její dlouhý život naplněný službou našemu Pánu Ježíši Kristu. Budeme se modlit, zejména při modlitebním setkání celého našeho týmu v úterý dne 4. dubna 2018, za celou pozůstalou rodinu, aby ji Pán Bůh sám potěšil tak, jak to umí jen On. Prosíme, přijměte naši hlubokou účast od celého týmu pracovníků Světového svazu baptistů.

Ashley Becker,
Assistant for Promotion and Development

Kondolence Evangelizační asociace Billyho Grahama (Billy Graham Evangelistic Association):

Drahý Jene, rád bych vyjádřil svoji nejhlubší účast tobě i celé pozůstalé rodině v těchto dnech veliké ztráty. Věřím tomu, že najdete útěchu v mnohých vzpomínkách vděčnosti na svoji maminku, i přes veliký zármutek a bolest. Zcela jistě bylo mnoho životů ovlivněno duchovním vedením a věrnou službou sestry Evy během uplynulých let. Nechť i toto dědictví, které zanechává, utěšuje vaše srdce. Pán slíbil, že nás nikdy neopustí, naplní naše veškeré potřeby a spojí nás jednoho dne se všemi těmi milovanými, kteří nás již předešli. A na to se smíme pevně spolehnout! Prosím, můžeš vzít na vědomí, že tě poneseme i vaši rodinu na modlitbách. Nechť tě Bůh vyslyší i v modlitbách za potěšení v těchto dnech a týdnech nadcházejících. Jeho milost nikdy nekončí.

Rev. Viktor Hamm, Vice President
(Red)

NAŠE JEDINEČNOST

Ludmila Hallerová

Pokud si myslíš, že nemáš druhým co nabídnout,
zamysli se nad slovy neznámého básníka:
„Jediná píseň světlou chvilku dá ti,
jediný květ umí sen v srdci probudit.
Jediný strom se lesem může státi,
jediný ptáček poslem jara být.
Jediný úsměv nový vztah už skrývá,
jediný stisk ruky duši potěší.
Jediná hvězda lodi vůdcem bývá,
jediné slovo problém vyřeší.
Při volbách jediný hlas i národ změní,
prozáří pokoj jediný paprsek.
Jediná svíčka plaší zatemnění,
jediný smích přemůže zloby vztek.
Jediný krůček je počátkem cesty,
jediné slovo k modlitbě je most.
Jediná naděje umí ducha vznésti,
jediný dotek hlásá laskavost.
Z jediného slova často moudrost plyne,
jediné srdce pravdě uvěří.
Jediný život učiní vše jiné,
jedině na tobě, jak vidíš, záleží.“

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: – Marie Horáčková, Vladimír Malý, Maroš Kohút, Toma Magda. Ján Belák. www.christianphotos.net a archív redakcie.
Grafický koncept obálky Lýdia Bodnárová.